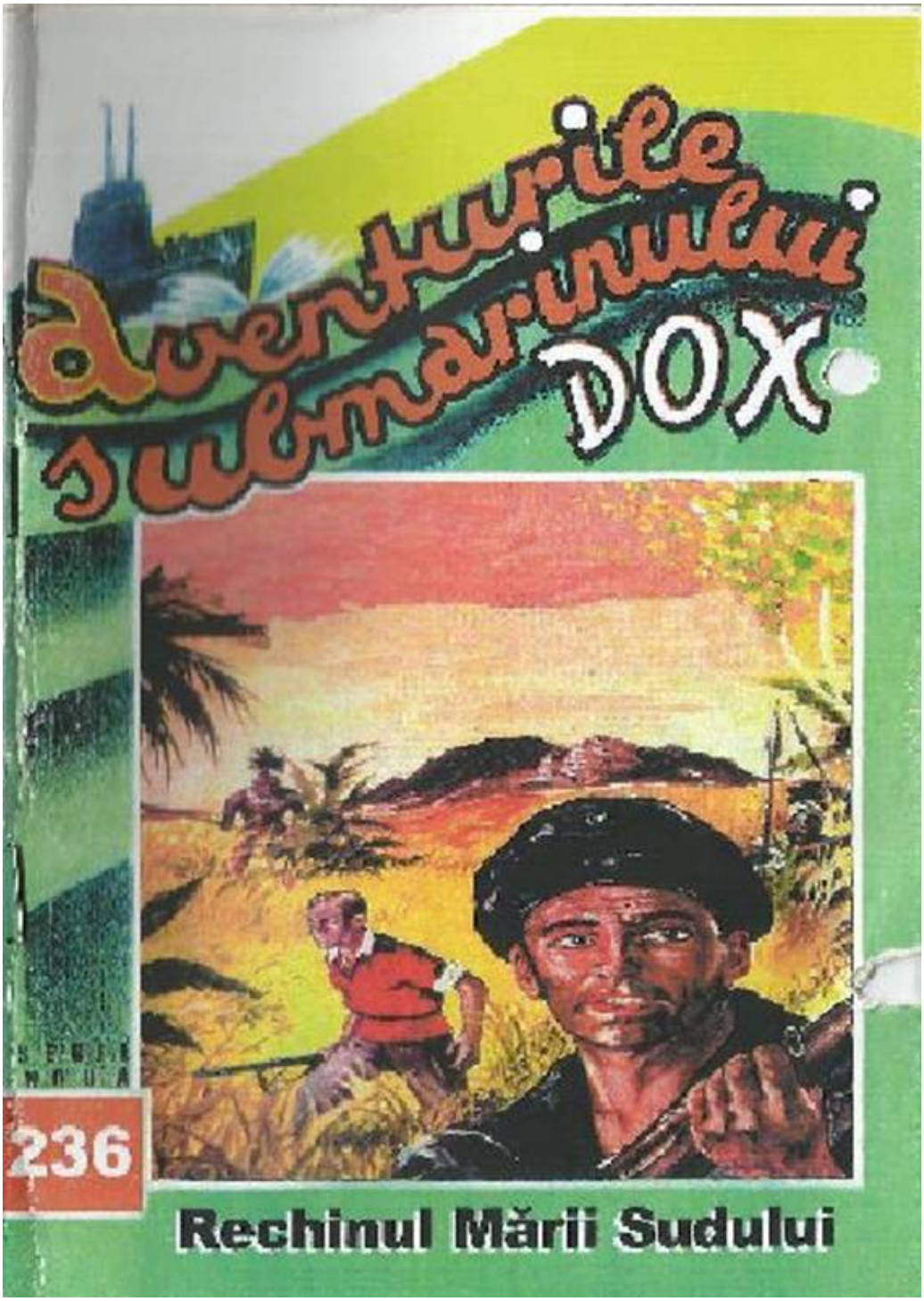
Aventurile submarinului DOX
236
Rechinul Mării Sudului

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 236

RECHINUL MĂRII SUDULUI

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

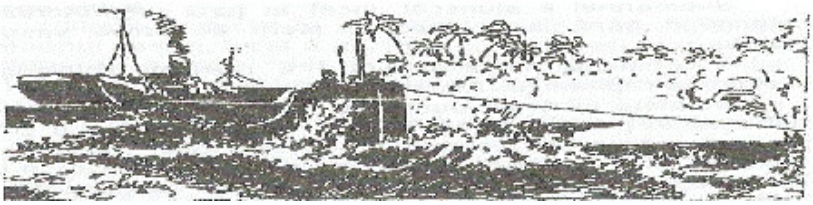

I
SUBMARINUL BOMBARDAT

— VOM ACOSTA ÎN INSULA ACEEA DIN FAŢĂ, a anunţat căpitanul Farrow.

— Să sperăm că nu va fi necesar să pătrundem prea adânc în ea, insula este destul de mare, şi-a dat cu părerea George. Judecând după vegetaţia abundentă ce o înconjoară, cred că apa potabilă se găseşte chiar la ţărm.

Submarinul a ocolit o îngustă limbă de pământ ce înainta în mare şi care înconjura un golf mărişor. Câţiva arbori înalţi împiedecau vederea în partea cealaltă.

— Acolo se află un vapor, a strigat deodată George. Ne vom întâlni cu el la intrarea în golf.

Printr-o spărtură a desişului s-a putut observa pentru o secundă un mic cargo ce părea a fi ancorat în golf. Ambarcaţia se afla la o depărtare de vreo patruzeci de metri de submarin. Partea lui superioară se înălţa cu puţin deasupra tufişurilor.

O corabie în această insulă necunoscută? Căpitanul şi-a încruntat ochii.

— Ne găsim departe de căile obişnuite de navigaţie a vapoarelor, a spus el gânditor, va trebui să fim prudenţi. Stop maşinile!

Submarinul a alunecat încet în jurul promontoriului ajungând până la optzeci de metri de prova vasului străin.

— Cu toată viteza înapoi! a răsunat dintr-odată comanda căpitanului. Alarmă, scufundarea!

Marinarii aflaţi pe punte au dat năvală înainte spre intrarea în turn. Încă în timpul în care se închidea chepengul submarinul începuse să se scufunde. George s-a convins printr-o privire rapidă că toţi camarazii erau în interior, apoi l-a urmat pe tatăl său în cabina de comandă.

Turnul submarinului nu se afla sub apă când de pe cuter a izbucnit o fulgerare şi s-a apropiat vâjâind un proiectil care a explodat lângă corpul de oţel al submarinului. Un al doilea proiectil a bubuit scurt în apă în faţa prorei. Explozia a zguduit întregul vas.

Căpitanul Farrow a privit fix cu dinţii încleştaţi la batometru. Erau abia la trei metri.

A venit vătându-se un nou obuz, dar nici acesta n-a nimerit submarinul.

— Drace, a izbucnit căpitanul Farrow, pur şi simplu am fost luaţi prin surprindere. Am ajuns doar la o adâncime de

patru metri.

— Tunul este ascuns pe puntea superioară, a spus George şi ei trebuie să ne fi aşteptat, asta n-a fost ceva întâmplător.

— Apă în cala de la proră! S-a raportat de la postul de comandă. Spărtură la babord!

— Mă duc în faţă, tată şi George s-a repezit într-acolo. În cală a dat de inginerul Hagen, care se apucase de treabă cu oamenii săi. Apa ajunsese la zece centimetri deasupra podelei, dar fusese oprită printr-un perete etanş să se reverse în alte compartimente.

— E mare pericol, domnule Hagen? a întrebat George agitat.

— Ultimul proiectil a explodat aşa de aproape de submarinul nostru încât a perforat ambii pereţi ai vasului. Spărtura este cam de mărimea unui pumn. Însă dumneata îţi dai seama cu câtă forţă presează apa la această adâncime.

El a examinat locul, pe care marinarii îl căptuşeau cu o placă de oţel şi cauciuc.

În difuzorul de bord a răsunat glasul căpitanului Farrow:

— Ce se întâmplă, ne ameninţă vreo primejdie?

— Spărtura a fost reparată, a raportat inginerul Hagen şi apa nu mai poate să pătrundă. Desigur, nu ne putem scufunda la o adâncime mai mare.

— Aş vrea să ne scufundăm până la zece metri, ca să nu mai putem fi văzuţi.

— Încă cel mult cinci metri, domnule căpitan, altfel presiunea apei ne va smulge garnitura etanşă.

În aceeaşi clipă s-a resimţit o nouă zguduitură, camarazii erau cât pe ce să cadă pe podea. Submarinul atinsese fundul.

Pe vas s-a aşternut tăcerea. Toţi ascultau cu încordare. Pe deasupra lor măcina apa elicea agresorilor. Oamenii de pe submarin şi-au ridicat fără voie capul. Dacă aceştia se hotărau să arunce o bombă în apă la această adâncime mică, ar fi primit o lovitură mortală. Totuşi zumzetul elicei s-a îndepărtat. George s-a grăbit cu inginerul Hagen spre postul de comandă.

Căpitanul Farrow s-a uitat la ei. În ochi i se citea neliniştea:

— În ce fel vezi lucrurile Hagen? De cât timp ai nevoie ca să sudezi spărtura?

— De patru ore domnule căpitan. Lucrarea trebuie executată cu multă băgare de seamă. Am pus deja placa, însă presiunea ar putea-o totuşi desprinde.

— Am putea face reparaţia în timpul mersului, a fost de părere căpitanul. În vreo patru ore ce spui? Atunci n-am avea de aşteptat aşa de mult. Submarinul trebuie totuşi să fie gata de acţiune ca să începem urmărirea.

— Să sperăm că vom ajunge la vreme corabia şi-a exprimat George părerea.

— Îi vom ajunge, George, i-a spus tatăl său şi a păşit spre periscop. Domnule Rindow ne vom înălţa puţin ca să pot observa prin periscop.

Submarinul s-a ridicat uşor, îndepărtându-se de locul de staţionare. Căpitanul Farrow a aşteptat câteva minute, după care a dat ordin de oprire. A înălţat prudent periscopul deasupra apei însă l-a retras imediat.

— Se mai află aici şi ne caută, a anunţat el scurt. Ei, bine, indivizii sunt într-adevăr periculoşi!

— Tată, trimite-le totuşi o torpilă! George voia să fie nimiciţi imediat.

Totuşi căpitanul a negat din cap.

— Nu, dragă, nu vom proceda aşa de nechibzuit. Nu suntem siguri că l-am da la fund de la început.

A ridicat apoi din nou periscopul.

— Au pornit mai departe. Bandiţii cred că suntem scufundaţi sau a început să le fie teamă. George vino şi priveşte cuterul ca să te convingi.

George s-a apropiat de periscop, a privit afară şi a putut să vadă lămurit cum cuterul se îndepărta tot mai mult spre sud. Submarinul a ieşit la suprafaţă şi camarazii s-au grăbit să coboare pe punte. Inginerul Hagen a apărut cu oamenii săi care aduceau cu ei uneltele trebuincioase. Învelişul exterior al submarinului purta într-adevăr o zgârietură vizibilă.

— Va trebui să închidem partea dinspre babord a submarinului, s-a adresat căpitanul Farrow inginerului Hagen, altfel nu veţi ajunge până la spărtură.

— Asta nu va fi posibil, domnule căpitan, pentru că dându-l prea mult pe o parte s-ar răsturna.

— Ce ar fi să umplem cu apă balasturile de la pupa, ca să ridicăm prova? a sărit George.

— Ideea aceasta este bună, George.

Căpitanul s-au urcat în turn, urmat de fiul său.

— Se pare, tată, că în apropiere mai există o insulă. E posibil ca vasul agresor să se fi îndreptat într-acolo.

— La asta m-am gândit şi eu. I-ai cu tine pe Petre şi Kard, împreună cu încă zece camarazi şi faceţi o cercetare pe insula aceasta.

În timp ce George cobora în interiorul submarinului ca să-şi înştiinţeze camarazii, căpitanul a ordonat la patru marinari să se pregătească pentru o debarcare pe uscat. Imediat după aceea a apărut George cu camarazii săi. Aproape, chiar lângă submarin, se înalţă din mare o limbă de pământ abruptă, aşa că nu era nevoie de ajutorul bărcilor.

După debarcare, George s-a uitat îndărăt, apoi s-a aşezat în fruntea coloanei. El şi-a condus oamenii de-a lungul promontoriului, până la locul unde fusese ancorată corabia necunoscută. Pe plaja de nisip erau numeroase urme, care duceau toate spre desişul din vecinătate. Camarazii s-au apropiat prevăzători de începutul unei poteci.

George s-a oprit pe loc.

— Dacă echipajul cuterului îşi are aici refugiul, se vor găsi precis şi alţi oameni pe insulă.

— Lăsaţi-mă să pornesc înainte, domnule George, a cerut Petre, dar acesta a negat printr-un semn.

— Nu este cazul, pentru că nu-i pentru întâia oară când ne înfruntăm cu un duşman necunoscut.

El a păşit deci primul pe cărarea lată şi curată care ducea spre mijlocul insulei printr-o curbă mare. După ce aventurierii au intrat vreo cinci sute de metri au auzit deodată înaintea lor un strigăt. Chiar în apropiere se auzi o înjurătură. Se puteau distinge lămurit trei voci care se apropiau de locul unde apăruseră cei de pe submarin.

— Ne vom rândui pe ambele laturi ale potecii, a murmurat George. Când oamenii vor ajunge lângă mine, voi păşi înainte. Îi vom prinde atunci în cleşte. Kard, dumneata vei sfârşi cu ei.

Aventurierii s-au pitit imediat după tufişurile de pe amândouă părţile drumului. Au aşteptat cu încordare apariţia din clipă în clipă a necunoscuţilor. George, care trebuia să iasă cel dintâi l-a văzut în sfârşit pe primul ocupant al insulei.

Era un bărbat foarte solid, cu faţa pe jumătate ascunsă de o barbă stufoasă, cu o expresie neliniştită şi iscoditoare în ochi.

Foarte aproape de acest om, George a rămas cu totul uimit în faţa acestor personaje. Erau vreo trei sau patru inşi care aveau cu toţii un aer la fel de sălbatec ca primul.

George s-a ghemuit şi mai adânc, deoarece trebuia ca oamenii să ajungă mai întâi cu toţi lângă el, dacă vroia să-i surprindă. Primul din ei s-a oprit şi s-a întors.

— Chestiunea nu mi se pare clară, s-a adresat el încet celui din spate. Sadler ne-a ameninţat că va coborî pe ţărm.

— Dacă va reveni pe neaşteptate ne va merge rău de tot, a răspuns omul.

— Eu găsesc că este extrem de ciudat că şi-a luat cu el şi străjile care de obicei rămâneau mereu pe insulă.

— Aşa e, numai că în acest caz este ceva putred. Loviturile de tun lasă presupunerea că au apărut pe neaşteptate nişte duşmani de ai lui.

— Eu am auzit doar tunurile lui Sadler. Totuşi se poate să fi lăsat câţiva indivizi şi va trebui să chibzuim încă o dată ce să întreprindem împotriva lor.

— Însă Edward, el dispune de un echipaj întreg împotriva căruia nu putem face nimic. Faţă de armele lor, noi suntem neputincioşi.

George a rămas cu totul surprins de această discuţie între cei doi oameni din preajma lui. Ei nu păreau să fie membri ai bandei, având aerul că doar se adăpostiseră aici, pe această insulă.

Acum primul bărbat s-a apropiat chiar lângă George şi după aceea şi ceilalţi trei. Îmbrăcămintea le era zdrenţuită, totuşi George nu s-a lăsat înşelat de asta. Chiar dacă aceşti oameni trăiau pe insulă ca prizonieri, ei nu lăsau nicidecum o impresie prea bună.

Când ultimul om a trecut de George, tânărul a ieşit afară din desişul în care era ascuns. Într-adevăr pe George nu-l părăsise cu totul neîncrederea faţă de aceşti oameni, aşa că şi-a scos prudent pistolul ţinându-l în mână gata de tragere.

— Bună ziua domnilor, a spus el calm, servindu-se de asemenea de limba engleză, vă rog să ridicaţi braţele, deoarece aşa vom putea discuta mai bine.

Cei patru oameni s-au întors, au şovăit o fracţiune de secundă, apoi au ridicat repede mâinile. În faţa şi alături de ei au apărut şi ceilalţi camarazi.

— Cine… Cine sunteţi? s-a bâlbâit primul bărbat care părea a fi şeful.

— Sunt George Farrow, iar îndărătul dumitale se află Petre şi pe ceilalţi camarazi nu-i cazul să vi-i prezint.

— George Farrow? Asta… Asta nu-i totuşi imposibil?

— Vedeţi că este cu putinţă. Submarinul nostru se află lângă insulă, iar tatăl meu se găseşte în el.

— Căpitanul Farrow? Ura, atunci suntem salvaţi! a strigat omul bucuros. Aşadar Sadler s-a repezit asupra dumneavoastră. I-aţi distrus?

— Din păcate nu, atacul a venit pe neaşteptate. Acest Sadler a tras în noi şi ne-a produs o spărtură în corpul submarinului. Avaria va fi înlăturată, după care vom începe urmărirea.

— Aceasta îi va fi sfârşitul! Ascultaţi oameni buni, acum Sadler îşi va căpăta răsplata ce o merită. El s-a dat de gol şi de aceea şi-a luat toţi oamenii cu el.

— Noi n-am ştiut că insula e locuită şi cu atât mai mult, de un astfel de răufăcător, altfel n-am fi venit încoace atât de fără grijă. Totuşi cine sunteţi d-voastră?

— Eu mă numesc Edward Barth şi sunt proprietarul şi căpitanul unui mic cargobot cu care fac comerţ cu insulele din vecinătate. Aceşti trei oameni aparţin echipajului meu. Trei marinari mi-au fost împuşcaţi când mi-a fost capturat cuterul.

— Aşadar Sadler este un pirat?

— El face de toate. Jefuieşte vase şi face rost de lucrători pentru plantaţii. Vă daţi seama desigur ce înseamnă asta. Sărăcirea oamenilor prin jaf apoi revinderea lor. Stanley Sadler este un diavol cu chip de om, fiind cunoscut şi sub numele de Rechinul Mării Sudului.

George a scos un fluierat. Firește că auzise de mult de acest nume.

— Lăsaţi braţele jos, a spus el amical. Vă cred. Mă bucur să am putut să vă eliberăm pe dumneavoastră şi pe cei ce vă însoţesc. Aşadar Sadler îşi are aici vizuina?

— Da, tabăra lui se află în centrul insulei.

— Atunci acolo este desigur şi vreun izvor?

— Nu-i nevoie să mergeţi aşa departe. Chiar în desişul din apropiere, din care aţi ieşit, puteţi face rost de apă. Vă voi arăta locul.

George a dat aprobator din cap.

— Cunoaşteţi întâmplător unde a dispărut Sadler? El a plecat spre sud după ce a tras asupra noastră.

— Spre sud? Da, ştiu care-i treaba. Nu prea departe de aici se găseşte o insulă. Acolo el are un fel de filială.

— Filială? Aşadar se ocupă şi de comerţ? a întrebat George mirat.

— Nu ştie nimeni ce este în realitate, a spus Barth înverşunat. Sadler are în insula aceea un asociat, care conduce acolo o agenţie de comerţ. Acesta pare să fie informatorul lui Sadler, deoarece de îndată ce acesta află de un transportator cu marfă valoroasă, se poate şti că deîndată Sadler o va captura ceva mai târziu în largul mării.

— Ce nemernic! George şi-a strâns pumnii. Îi vom strica cu totul socotelile. Veniţi, va trebui să ne reîntoarcem repede la ţărm. E necesar ca eu şi dumneata să-l informăm pe tatăl meu.

Camarazii au luat-o uite pe potecă. Ei l-au încadrat îndeaproape pe Barth şi oamenii lui, căci chiar dacă se încredeau în ei, nu strica un pic de prudenţă.

Căpitanul Farrow se afla cu doctorul Bertram pe uscat.

Ei i-au privit uimiţi pe cei ce se apropiau. George i-a prezentat pe cei patru oameni şi a povestit pe scurt ce s-a întâmplat.

Căpitanul a ascultat informarea, după care a scuturat mâna lui Barth şi a celorlalţi oameni.

— Fiţi bineveniţi, Mister Barth. Doriţi să ne mai împărtăşiţi ceva?

— Nu am o dorinţă mai mare, domnule căpitan, decât aceea de a vă ajuta din toate puterile noastre.

— Cât de departe a ajuns inginerul Hagen cu reparaţiile? a întrebat George.

— Încă o oră şi învelişul va fi reparat. Se va pompa apa afară dintre cele două învelişuri, apoi vom putea pleca. El s-a întors spre Barth:

— Cât de mult aţi fost ţinuţi în captivitate?

— Să fie vreo patru săptămâni, domnule căpitan. În acest timp am stat sub pază numai în tabără. Nu doriţi să vedeţi locul?

— Fireşte că vreau să ne conduceţi într-acolo.

— D-voastră aţi vrea să ne arătaţi un izvor de unde să putem lua apă, a întrebat George.

— Asta poate s-o facă unul din oamenii mei, iar eu între timp vă voi conduce în tabără.

Căpitanul Farrow a fost de acord cu această propunere. El l-a însărcinat pe Kard cu adusul apei. Apoi, împreună

cu doctorul Bertram, George şi Petre l-au urmat pe Barth, care a luat-o înainte.

Acesta, ajuns de căpitanul Farrow a spus:

— Luminişul se găseşte în mijlocul insulei. Sadler are acolo cinci barăci unde locuieşte el şi oamenii săi. În două mari depozite se află mărfurile capturate în ultimele lui expediţii.

— Rechinul Mării Sudului nu mai are şi prizonieri? a întrebat căpitanul Farrow.

— Are numai marfă furată. Cred că el fie a ucis echipajele care s-au opus, fie că le-a predate prietenilor săi canaci.

— Vai ce monstru! a strigat indignat căpitanul. Mă miră totuşi că va adus aici.

— Noi eram ancoraţi şi ne-a surprins în somn. I-a ucis în schimb pe cei de pază.

Căpitanul Farrow asculta tăcut şi păşea repede alături de bietul om. În sfârşit au ajuns în luminiş.

Locul era foarte întins şi înţesat de construcţii felurite. Sadler îşi crease aici o ascunzătoare splendidă.

Aventurierii s-au interesat mai întâi de cele două depozite. Acestea erau solid asigurate. Totuşi Petre le-a spart cu ajutorul unui drug de fier.

Conţinutul magaziilor demonstra clar că lăzile, obiectele şi butoaiele proveneau din vasele dispărute. Probabil că Sadler intenţiona să le valorifice cândva.

Căpitanul Farrow s-a îndreptat să cerceteze cabana lui Sadler. Aceasta se afla ceva mai departe şi bine construită. Era acoperită de plante agăţătoare multicolore şi din verandă se deschidea o privelişte idilică. Nimeni n-ar fi bănuit că în această cochetă cabană locuia un pirat sângeros.

Camarazii au forţat uşa şi au pătruns zgomotos în interior. Sadler o aranjase confortabil cu mobilier ce provenea cu siguranţă de la navele prădate. Lui George i-a atras atenţia un birou de scris masiv şi mai ales conţinutul acestuia. Involuntar s-a ocupat de un sertar secret, totuşi osteneala sa a rămas fără rezultat. Întâmplător a pipăit o ieşitură ornamentală şi a auzit un clinchet metalic. El şi-a dublat strădania şi-a văzut că sertarul se dă îndărăt singur.

Căpitanul Farrow s-a apropiat de el.

— Ai găsit ceva, George?

— Nu ştiu, tată, dacă este ceva important.

George a aşezat o mică foaie de hârtie pe masa de scris. Camarazii au examinat gânditori desenul ce se afla pe hârtie.

Acesta-i totuşi golful în care am fost surprinşi noi, a constat George, iar aici e pro motoriul.

— Şi ce ar putea însemna crucea notată la oarecare depărtare de insulă? s-a întrebat contrariat căpitanul Farrow.

— Trebuie să fie ceva deosebit. De ce Sadler să fi pus pe hârtie semnul?

— Dacă este ceva acolo în fundul mării? a întrebat într-o doară Petre.

— Într-adevăr ar putea fi, a sărit George. Aceasta cruce are importanţă.

Barth s-a apropiat de căpitan:

— S-ar putea să cunosc eu vreo explicaţie.

Înainte cu două săptămâni l-am observat pe Sadler cum transporta un cufăr greu pe mare. N-a avut voie să-l urmeze nici un om. Sadler s-a reîntors abia după trei ore şi n-am mai văzut cufărul la el.

— Asta-i o indicaţie interesantă, s-a bucurat căpitanul. Vom găsi mai lesne locul indicat pe schiţă. El a vârât hârtia în buzunar.

După aceea camarazii au părăsit barăcile şi s-au reîntors la ţărm.

II
COMOARA PIRATULUI

HAGEN I-A PRIMIT CU ŞTIREA că submarinul este gata de funcţionare.

Căpitanul Farrow i-a strâns mâna:

— Vom porni imediat în larg. S-au reîntors cei cu apa?

— Toţi oamenii sunt la bord, domnule căpitan.

— Atunci nu vom mai aştepta mult, haideţi!

Camarazii au sărit pe puntea submarinului şi căpitanul Farrow a dat imediat ordin de scufundare. Rindow, care se afla lângă căpitan, a clătinat mirat capul:

— Doriţi să examinaţi dacă spărtura a fost astupată ermetic?

— Nu dragă Rindow, s-a opus căpitanul Farrow. Noi am dat de ceva, care sperăm că ne va face să avansăm un pic în această afacere.

Apoi el i-a povestit pe scurt primului său ofiţer despre schiţa descoperită de George.

— E posibil aşa să fie. Te rog să preiei acum comanda, eu am să merg în cala de la prova.

Căpitanul Farrow i-a mai făcut un semn cu capul primului său ofiţer, după care a pornit cu doctorul Bertram, George şi Petre spre prova, unde a poruncit să fie dat la o parte oblonul metalic de la fereastra prin care se putea vedea afară, în apă. După ce a fost aprins proiectorul, în faţa camarazilor s-a arătat fundul mării.

— Continuaţi să înaintaţi încet, a cerut căpitanul postului de comandă.

Submarinul aluneca prin apă cu cea mai mică viteză posibilă. Camarazii stăteau la cele două ferestre şi priveau ţintă afară. Acum trebuia ca submarinul să se găsească pe locul unde Sadler îl însemnase pe schiţă.

— Opriţi! a strigat deodată George, acolo, în faţă se află ceva.

Căpitanul Farrow şi-a îndrumat submarinul chiar lângă cufărul căutat. George şi cu Petre îşi şi puseră deja costumele de scafandru. După câteva minute au şi părăsit submarinul prin încăperea de scufundare de la babord, dar nu tot atât de lesne avea să intre aici şi cufărul, când aveau să se înapoieze. Totuşi, cel mai mult au pătimit ca să-l ridice până la submarine. Sadler trebuia să fie un om cu o forţă fizică ieşită din comun dacă putuse singur să-l aducă până aici.

Căpitanul Farrow a aşteptat până ce George şi cu Petre s-au dezbrăcat din costumele de scafandru. Între timp a dat ordin de ieşire la suprafaţă şi de reluare a urmăririi lui Sadler.

Hagen s-a alăturat camarazilor şi a început să examineze cu băgare de seamă încuietoarea cufărului.

— Aceasta-i o lucrare executată fără cusur, a spus el şi va cere multă osteneală pentru a deschide capacul. El i-a făcut un semn lui Petre: Va trebui să confecţionăm o cheie specială.

— Va dura mult? a întrebat căpitanul.

— Cel puţin o jumătate de oră. O să vă dau curând de ştire.

Inginerul Hagen a plecat cu Petre în micul atelier, în timp ce căpitanul Farrow şi cu George s-au urcat în turn.

Submarinul ieşise la suprafaţă şi pornise spre sud.

După aprecierea lui Barth trebuiau să ajungă la insulă într-o oră. Până atunci aveau să se afle ce conţinea cufărul. N-a trecut bine jumătatea de oră când inginerul Hagen a raportat că şperaclul era terminat.

Căpitanul Farrow i-a lăsat din nou comanda lui Rindow şi a coborât jos cu George, unde i-a întâlnit pe ceilalţi camarazi. Hagen s-a apucat imediat de treabă şi după cinci minute el a deschis cufărul.

Căpitanul Farrow a ridicat capacul. Cufărul era plin până sus. O pânză ceruită oprea pătrunderea apei până la conţinut. Cufărul era însă excelent lucrat, deoarece nici un pic de umezeală n-a putut fi observată înăuntru. Când a îndepărtat învelişul, au apărut mai multe casete din lemn şi metal.

Căpitanul Farrow a scos afară o casetă şi a deschis-o. În aceeaşi clipă, cei de lângă el au scos o exclamaţie de uimire. În faţa lor se aflau cele mai minunate pietre preţioase pe care le văzuseră până atunci.

— Într-adevăr aici sunt de tot soiul, a întrerupt doctorul Bertram tăcerea. Asemenea bijutieri le putea strânge doar unul ca Sadler.

— Într-adevăr, aşa e, i-a răspuns căpitanul Farrow. El s-a uitat mai îndeaproape la casetă. Minunatele giuvaeruri l-au orbit cu strălucirea lor.

În total cufărul conţinea opt asemenea casete, umplute vârf cu bijuterii. În fund de tot, căpitanul a găsit în sfârşit o hârtie, pe care a parcurs-o uşor cu privirea. Mâna îi

tremura uşor când le-a făcut cunoscut însoţitorilor săi ce conţinea nota.

— Sadler are aici o mărturisire vie a nelegiuirilor pe care le-a comis. Câştigul cel mai mare l-a obţinut din transportul lucrătorilor, a negrilor africani, pe care i-a ridicat de pe meleagurile lor şi i-a vândut pe plantaţii, unde sărmani oameni au fost puşi să muncească întocmai ca nişte sclavi. Aşadar, un negoţ cu sclavi în toată regula. Despre piraterie sa avem deja informaţii. Staţi! Aici am găsit încă ceva. El a jefuit până şi câteva temple indiene. Prin urmare de acolo provin aceste frumoase podoabe.

După ce căpitanul a terminat, au urmat câteva clipe de tăcere. Apoi Petre a mormăit un blestem greu.

— Când acest diavol va ajunge în mâna mea….

— Diavolul, acesta-i adevăratul termen, a strigat Barth. Numai că nu înţeleg de ce şi-a notat toate aşa de amănunţit. Probabil pentru a se oferi el însuşi spânzurătorii.

— Aceasta-i o deprindere ciudată a criminalilor, explică Bertram. În cele mai multe cazuri pe aceşti oameni îi atrage îndărăt amintirile faptelor lor. Este curios că în intelectul animalelor se poate observa această particularitate. Unii dintre ei sunt chiar îmboldiţi să revină încă o dată la locul faptei.

George cerceta tăcut depărtările. El se afla în turnul submarinului şi ţinea binoclul la ochi. Privea încordat înainte. Era frământat. El trebuise să lupte împotriva a o mulţime de criminali, dar acest Sadler părea că este unul dintre cei mai cruzi.

A apărut în turn şi căpitanul Farrow. El şi-a pus mâna pe umărul fiului său şi George a simţit că tatăl său gândeşte întocmai ca el.

În sfârşit, la orizont a ieşit din valuri un punct foarte mic, care trebuia să fie insula unde Sadler, după afirmaţia lui Barth, îşi avea antrepozitele. Căpitanul Farrow a dat ordin de intrare în imersiune. Fără îndoială că piraţii dispuneau de ocheane foarte puternice cu care ar fi descoperit îndată sosirea submarinului.

Insula prindea mereu un contur tot mai desluşit şi după un sfert de oră căpitanul Farrow a putut deja descoperi prin periscop un mic golfuleţ în care piratul îşi putea avea sălaşul. Cuterul nu se vedea, în schimb căpitanul a observat mai mulţi oameni care stăteau pe ţărm şi cercetau marea. El l-a chemat pe Barth la periscop.

— Acesta-i golful în care Sadler îşi are aşezarea?

Barth s-a uitat prin periscop:

— Da, domnule căpitan, eu îi cunosc vasul, dar nu-l descopăr nicăieri.

— Nu l-am văzut nici eu, pe semne că Sadler a întins-o. Sau poate că n-a trecut pe aici.

— Nu cred asta, altfel n-ar fi aşa de mulţi oameni pe ţărm. Totul arată de parcă ne-ar aştepta pe noi.

Chipul lui Barth a luat o înfăţişare gânditoare.

— Câţiva oameni poartă arme în mâini, domnule Farrow.

— Credeţi că locuitorii aşezării sunt de partea lui Sadler?

— Nu sunt convins de asta, dar pot să mă înşel. De aceea trebuie să fim prevăzători.

Căpitanul Farrow se apropiase destul de mult de insulă. A observat o vreme forfota de pe mal.

— Ceva nu mi se pare în regulă, a murmurat el. De un de aflat Sadler că noi îl vom urmări?

— Să nu cutezăm să-l subapreciem pe Sadler, a spus Barth. Oamenii săi au o teama superstiţioasă de el. Sadler are un fel de al şaselea simţ în faţa primejdiei.

Căpitanul Farrow i-a replicat:

— Trebuie cu toate acestea să îndrăznim, altfel nu ajungem prea departe. Oamenilor care sunt de partea lui Sadler le vom da un răspuns pe măsură.

Submarinul înainta încet în interiorul golfului şi găsindu-se foarte aproape de suprafaţa mării, căpitanul Farrow observa încordat oamenii de pe ţărm. Deodată a făcut o mişcare bruscă. Braţul i-a căzut de pe periscop, în timp ce sus puştile s-au înălţat şi în aceiaşi clipă turnul a primit câteva lovituri. Căpitanul a retras imediat periscopul; nu voia să se expună primejdiei ca lentilele ocularului să fie făcute ţăndări de vreun glonţ. Apoi a dat ordin de ieşire la suprafaţă. Vasul s-a ridicat rapid. El a văzut că cei mai mulţi dintre oameni s-au îndepărtat în grabă de ţărm, dar au rămas totuşi vreo opt, care şi-au înălţat nehotărâţi armele.

Căpitanul a urcat repede scăriţa metalică şi a deschis chepengul. Fără a se lăsa văzut, el a strigat cât a putut:

— Oameni buni, ce se petrece, de ce trageţi asupra noastră?

— Ieşi numai afară, piratule, a urlat un glas şi vei căpăta ce meriţi.

— Mai încet, a răspuns căpitanul, eu sunt căpitanul Farrow, presupun că aţi auzit deja de mine. Cine v-a spus gogoşi că suntem piraţi?

Câteva secunde a domnit tăcerea, apoi s-au stârnit de-a valma nişte voci. În cele din urmă un glas grav a rostit o poruncă.

— Cu puţin înaintea d-voastră a fost aici domnul Sadler cu cuterul său şi ne-a avertizat să ne păzim de dumneavoastră.

— Sadler? a râs căpitanul Farrow. Ştiţi că acest Sadler este de fapt Rechinul Mării Sudului?

Din nou s-a aşternut tăcerea pe ţărm şi oamenii s-au uitat unul la alţii.

— Ieşi să te vedem, căpitanul Farrow, a strigat în cele din urmă cel ce vorbea, eu îţi cunosc înfăţişarea.

Căpitanul a ieşit afară din turn şi a făcut cu mâna un semn spre ţărm.

— Da, acesta-i căpitanul Farrow, a strigat omul. Oameni buni, el este. Veniţi pe uscat, domnule căpitan, această neaşteptată întâlnire trebuie sărbătorită.

— Noi avem puţin timp, i-a răspuns căpitanul, deoarece va trebui să ne luăm după Rechinul Mării Sudului. Cunoaşteţi pe unde se învârte?

Vorbitorul a dat câtorva o poruncă, după care aceştia au dispărut imediat din vedere.

Căpitanul a pornit cu barca înspre plajă în compania doctorului, a lui George, Petre şi a lui Barth. Cei de pe insulă i-au primit cu bucurie.

— Eu mă numesc Charles Thompson, s-a prezentat omul cu vocea adâncă. Sunt ales de ceilalţi şef al coloniei de aici. D-voastră spuneţi că Sadler este în realitate jefuitorul Rechinul Mării Sudului?

— Da, am pe vasul meu dovezi zdrobitoare. Printre altele, pe bord se află patru oameni pe care i-am eliberat din ascunzătoarea lui. Ei vor fi garanţia adevărului.

— Acest ticălos ne-a dus cu vorba că veţi năvăli pe insula noastră. Eu cred că noi putem să vă ajutăm ca să-i daţi de urmă.

— Sadler are totuşi aici o filială comercială.

— Foarte adevărat, domnule căpitan, eu am şi trimis vreo câţiva oameni ca să-l aducă aici pe omul care îl reprezintă. Iată că şi vin de acum.

S-au apropiat patru oameni, dintre care unul încerca mereu să scape din mâinile celorlalţi.

— Voia să dispară când am apărut noi, a explicat unul din cei ce-l aduceau.

Căpitanul Farrow a examinat omul cu o privire pătrunzătoare:

— Să ne spui pe unde se învârte Sadler?

— Nu ştiu, a răspuns el temător, într-adevăr nu cunosc defel.

— Ştii sau nu că Sadler este un pirat şi că se îndeletniceşte cu comerţul de carne vie?

— Nu, aud de asta pentru prima oară.

— Şi ce ţi-a transmis mereu Sadler prin radio?

Omul s-a îngălbenit şi n-a dat nici un răspuns.

Căpitanul Farrow a continuat fără să-i lase răgaz:

— Sadler a tras asupra submarinului nostru, ceea ce este o mârşăvie ce întrece măsura. De aceea eu nu voi cunoaşte mila. Dacă nu vorbeşti, te voi sili să o faci.

— El… a plecat mai departe spre sud, s-a bâlbâit omul.

— Pentru mine asta nu-i deloc precis.

— Acolo e un labirint de insule mari şi mici.

— Omule, eu nu am timp de pierdut. Ori îmi spui acum foarte exact unde s-a dus Sadler, ori îi voi pune pe marinarii mei de aici să te întrebe în felul lor.

— Nu cunosc totuşi locul, a strigat omul disperat, ştiu că pe o insulă locuieşte un trib al cărui căpetenie se numeşte Mubonta. La el va merge Sadler.

— Pe căpetenie o cunosc, a intervenit Barth, deoarece am făcut nişte escale pe insula lui.

— Credeţi că e posibil ca acesta şi cu Sadler să fie asociaţi? a întrebat căpitanul Farrow.

— S-ar putea căci băştinaşii de acolo sunt foarte perfizi şi cruzi. Eu pot să vă călăuzesc până acolo, domnule Farrow:

— Voiţi într-adevăr să ne însoţiţi până acolo, domnule Barth. Oamenii dumitale şi-au exprimat dorinţa de-a rămâne aici pe uscat.

— Nu le pot lua în nume de rău. Cu mine este cu totul altceva. Dacă îmi îngăduiţi, voi rămâne cu dumneavoastră.

— Cu plăcere, domnule Barth. Pentru mine orice om curajos şi hotărât este binevenit. Căpitanul a arătat cu mâna. Şi-apoi dumneata cunoşti şi drumul.

— Da, va trebui s-o luăm direct spre sud. Mubonta cu tribul său îşi au aşezarea pe a treia insuliţă dintre cele pe care le vom întâlni.

Căpitanul Farrow s-a întors din nou spre Thompson:

— Aş putea să vă rog ca cei trei marinari pe care noi i-am salvat să rămână deocamdată aici până vor putea pleca cu vreun vas. Eu le-am oferit suficienţi bani pentru a se întreţine. Oamenii vă vor însoţi pe insula în care Sadler îşi are ascunzătoarea. Aş dori ca marfa furată şi depusă acolo să fie comercializată în mod corect.

Thompson a făgăduit că va înştiinţa autorităţile, apoi aventurierii s-au despărţit de aceşti oameni.

Între timp au debarcat pe uscat şi cei trei marinari şi şi-au luat rămas bun de la camarazi.

La scurt timp după asta motoarele au început să uruie şi mărindu-şi iuţeala, submarinul a ocolit insula şi a luat-o spre sud.

III
ATAC PRIN SURPRINDERE

CÂND SUBMARINUL S-A APROPIAT de insula căpeteniei Mubonta, căpitanul Farrow a dat ordinele de imersiune. El dorea ca mai întâi să facă ocolul insulei pe sub apă.

— Pregăteşte o torpilă la babord, i-a spus căpitanul lui Rindow. Dacă vom întâlni cuterul şi Sadler va trage din nou asupra noastră, atunci îi vom spune o vorbuliţă.

Rindow a pornit imediat spre provă ca să execute ordinal. Sadler nu va mai putea de această dată să execute un atac laş prin surprindere, deoarece acum aventurierii erau pregătiţi.

Căpitanul a lăsat submarinul să se apropie până la un kilometru de insulă, apoi i-a schimbat direcţia spre est şi a înconjurat încet insula de la această distanţă. Spre marea sa dezamăgire, n-a descoperit cuterul. Cu toate acestea, exista posibilitatea ca vasul piratului să fie ascuns în vreun golf.

Peste trei ceasuri se va lăsa întunericul, a spus căpitanul clor din jur şi abia atunci mă voi apropia de insulă. Este foarte cu putinţă ca în desiş să se afle posturi de pază ale bandei, cu binocluri puternice, care să supravegheze marea.

— Sadler bănuieşte că îl vom urmări, a aruncat o vorbă doctorul Bertram. Va fi foarte prudent, căci se poate gândi că noi îi vom da o lovitură hotărâtoare.

— Eu vă voi conduce apoi în sat, a spus Barth, care-i lesne de găsit.

Căpitanul Farrow a negat din cap:

— Aş vrea să vă rog să rămâneţi pe submarin. Dumneata nu eşti familiarizat să te mişti în cea mai adâncă tăcere pe timpul nopţii prin desiş. Totuşi poţi să-mi faci o mică schiţă, după care să ne orientăm.

Englezul n-a fost prea entuziasmat de această hotărâre, dar s-a văzut nevoit să fie de acord că avea dreptate căpitanul Farrow. El a făcut rost de o hârtie şi un creion şi a terminat desenul.

— N-ai reuşit să descoperi încă nimic? a întrebat George pe tatăl său, care se uita încordat prin periscop.

— Într-adevăr, nu-i nimic suspect, George. Din nefericire nici periscopul nu e în stare să mă ajute. Din

pricina suprafeţei frământate am fost nevoit să mă apropii cam prea mult de uscat.

Dar abia a pronunţat căpitanul aceste cuvinte că solida lentilă a periscopului s-a spart. În acelaşi timp, au răsunat câteva lovituri pe carapacea de oţel a vasului, ca şi cum ar fi căzut picături grele ploaie pe un acoperiş.

— O mitralieră, a izbucnit căpitanul. Netrebnicul a ieşit la iveală ca excrementele unui câine şi ne-a descoperit periscopul. Scufundarea!

Imediat cârma a răspuns prompt la comandă şi submarinul s-a lăsat şi mai la adâncime. Căpitanul a tras în jos periscopul.

— Asta nu va face misiunea noastră prea uşoară, a socotit doctorul Bertram.

— În schimb cunoaştem cel puţin că piraţii se află pe insulă, a răspuns George.

Căpitanul Farrow a hotărât să schimbe direcţia de mers şi a luat-o spre est, abia după trei sferturi de oră mai târziu a ieşit la suprafaţă. Acum nu mai putea fi văzut submarinul de pe insulă, nici cu cel mai puternic binoclu. Inginerul Hagen şi cu oamenii săi s-au apucat să monteze o nouă lentilă.

— În sfârşit iată-mă că sunt şi eu părtaş la aventură, a spus râzând lui George, care se afla alături în turn.

— Aşa e, domnule Hagen, pentru că de obicei acţionaţi înăuntru submarinului.

La scurtă vreme după aceea avaria era remediată şi submarinul s-a lăsat la fund, ca să se îndrepte spre insulă.

Căpitanul Farrow s-a apropiat de ea din aceeaşi parte. Îl interesa să observe desişul, el era gata ca să retragă periscopul într-o fracţiune de secundă, dacă s-ar fi observat vreo mişcare suspectă.

Acum submarinul se găsea doar la vreo sută cincizeci de metri de locul unde fusese trasă rafala. Nu se observa nici o mişcare. Mai erau o sută de metri, dar totul rămânea liniştit. Oricât de pătrunzător iscodea înaintea sa căpitanul Farrow. El nu reuşea să descopere nimic, ceva care să arate vreo prezenţă omenească.

Căpitanul a cerut să se încetinească înaintarea.

Acum se afla la cincizeci de metri şi curând, patruzeci şi treizeci. Atunci a dat ordinul de oprire. Desişul se afla acum la o depărtare de cel mult douăzeci de metri.

Căpitanul cerceta fiecare frunză a desişului, dar în învălmăşeala de crengi şi frunze nu simţea prezenţa nici

unui duşman. În cele trei sferturi de oră de când submarinul se îndepărtase de insulă, piraţii au profitat ca să fugă.

Căpitanul a tras periscopul şi a dat ordin de ieşire din imersiune. Submarinul s-a ridicat încet la suprafaţa mării, pompând cu gâlgâituri apa din rezervoare. George a sărit primul pe scară în sus şi a împins prudent chepengul turnului. El a scos pistolul din toc şi l-a ridicat în sus.

Pe insulă nu se simţea nici o mişcare. Atunci George s-a lăsat pe scară în jos până la punte. Adăpostit mereu după turn, el observa ţărmul.

— Nu pare să mai fie cineva ascuns în desiş, a strigat el în sfârşit cu voce tare, piraţii s-au decis să părăsească insula.

Imediat au ieşit pe punte şi ceilalţi camarazi.

Jan Brike s-a grăbit să ajungă la tunul de la prova, de pe care a dat jos husa şi i-a îndreptat ţeava ameninţătoare spre desiş. Acum puteau să vină piraţii!

Căpitanul a tras submarinul chiar lângă mal, deoarece apa era îndeajuns de adâncă. Aventurierii puteau sări direct pe uscat.

George a aşteptat până ce Petre şi cu Kard au ajuns lângă el, apoi a intrat împreună cu ei în desiş. Au găsit deîndată locul de unde s-a tras asupra submarinului. Se putea observa desluşit că aici fusese instalată o mitralieră. De pe un spaţiu liber pornea prin hăţiş o potecă îngustă.

George s-a întors grăbit îndărăt, unde căpitanul Farrow debarcase deja împreună cu zece marinari. Chiar şi doctorul Bertram se afla pe ţărm gata de marş.

— Piraţii au luat-o la picior, i-a informat George, le-am găsit amplasamentul mitralierei.

— Să sperăm că nu e o cursă şi-a exprimat părerea căpitanul, pe acest Sadler îl cred capabil de orice.

— Va trebui să fim deosebit de precauţi, tată. Mă tem că Sadler îl va asmuţi pe Mubonta împotriva noastră.

— Aşa socot şi eu, însă tocmai Mubonta va fi nevoit să ne ajute dacă noi nu-i vom mai întâlni pe piraţi.

— Tu presupui că el ar putea să ne ofere informaţii despre locul unde se găseşte piratul Mării Sudului, pe motivul că Sadler nu-i privit cu încredere de nici un băştinaş?

— Dacă Sadler s-a refugiat până aici, trebuie să existe totuşi o legătură între ei. Cred că noi vom obţine vreo lămurire. Dar nu-i mai puţin adevărat că şeful tribului nu

va vorbi de bunăvoie, dar cu o oarecare insistenţă cu siguranţă ca se va lăsa convins.

— Atunci să ne grăbim, până nu se face întuneric de-a-binelea.

George a pornit repede înainte spre locul unde începea poteca. Urmat de ceilalţi camarazi participanţi la expediţie, el a pătruns cel dintâi în junglă. Chiar îndărătul lui mergea Petre, apoi urmau căpitanul Farrow şi doctorul Bertram. Ariergarda era formată de Kard cu cei zece matrozi.

George era pregătit să se întâlnească în fiecare clipă cu posturi de pază. Era cu putinţă ca şeful băştinaş să fi trimis pe oamenii săi ca să observe orice mişcare a camarazilor. Totuşi nu se arăta nimic.

Deodată George s-a oprit pe loc. În faţa sa se întindea un luminiş mare năpădit de tufe.

— Ciudat, a murmurat Petre, care a păşit alături de George, ar fi trebuit de mult să fi întâlnit vreun om. Nu ne-or fi atacat încă fiindcă am venit în număr mare.

Ceilalţi camarazi s-au apropiat şi ei s-au oprit aşteptând lângă cei doi prieteni.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat căpitanul Farrow.

— Nu-mi place deloc acest luminiş, tată şi în afară de aceasta, e de mirare că n-am dat încă peste nici un băştinaş.

— Vrei să ne întoarcem?

— Nu, tată, în nici un caz. Am să pornesc cu Petre ceva mai înainte şi voi să ne urmaţi îndeaproape.

Căpitanul Farrow a zâmbit, dar n-a socotit de cuviinţă să pună vreo întrebare. El ştia că putea să se bizuie pe oamenii săi, că aceştia nu vor da înapoi din faţa primejdiei.

— Ţineţi-vă armele gata de tragere, le-a cerut el şi dacă vom fi atacaţi să trageţi imediat fără nici un ordin.

George şi Petre au pornit hotărâţi, ieşind din încâlceala junglei şi au străbătut luminişul pas cu pas.

Din când în când se opreau şi examinau tufişurile din jur. Căpitanul Farrow şi cu ceilalţi însoţitori îi urmau la cinci metri.

Totuşi, oricât de ager supravegheau aventurierii în jur, ei n-au descoperit siluetele întunecate care, răspândite prin tot luminişul, pândeau din spatele tufelor. Băştinaşii se mişcau cu o asemenea dibăcie încât nici o ramură nu le trăda prezenţa.

Acum aventurierii ajunseră pe la mijlocul luminişului. În urma lor se închidea un cerc de făpturi negricioase. În mâini purtau măciuci grele şi uni erau înarmaţi cu cuţite şi lănci. Chipurile le erau zugrăvite atât de ciudat încât păreau a fi nişte diavoli.

George s-a oprit deodată:

— Nu suntem singuri, Petre, simt o agitaţie în jurul nostru, dar până acum n-am descoperit nimic.

— Şi eu la fel, domnule George. Este de-a dreptul neliniştitor. Avem de-a face cu un duşman foarte periculos.

— Eu cred că… George n-a mai putut să continue, deoarece dintr-o dată în preajma aventurierilor a răsunat un răcnet pătrunzător.

Din dosul unui tufiş din faţă a ţâşnit un individ vânjos şi s-a repezit asupra camarazilor, agitându-şi arma. În mai puţin de o secundă a domnit un infern diabolic.

A răsunat o singură împuşcătură, întrucât atacul indigenilor a avut loc atât de brusc şi din apropiere încât camarazii, cu toată pregătirea lor pentru un atac neaşteptat, au fost total surprinşi. Înainte ca marinarii să înţeleagă despre ce era vorba, s-au pomenit angajaţi într-o înspăimântătoare luptă corp la corp.

Primul gând al lui George la atacul sălbatecilor a fost să se dea imediat înapoi. Însă într-o clipă s-a văzut înconjurat de o mulţime de băştinaşi. Petre s-a aruncat asupra lor dar calea îi era tăiată. De după un tufiş răsărit asupra lui George un individ uriaş şi doar o instinctivă aplecare a capului l-a putut scăpa pe fiul căpitanului de lovitura mortală a suliţei.

George l-a împuşcat în şold pe atacator. Omul a căzut grămadă cu un răcnet. Însă de acum, din cealaltă parte veneau asupra lui alţi trei-patru băştinaşi.

George nu mai putea să proceda fără menajamente. El a tras şi a golit întreg încărcătorul pistolului, apoi a sărit într-o parte. Spre el năvălea un nou agresor. George n-a mai avut vreme să-şi scoată altă armă.

Băştinaşul, un bărbat peste măsură de voinic a pornit în iureş asupra tânărului agitând o măciucă grea. Nu era nici o posibilitate de a-l evita. Într-o clipă s-a hotărât să se arunce asupra omului. Acesta a rămas surprins pe loc, neaşteptându-se să fie el însuşi atacat.

George a profitat de clipa de spaimă a canacului. El a înţeles imediat că singura doar apărarea împotriva superiorităţii numerice a indigenilor era zadarnică. Din

partea camarazilor nu se putea aştepta la ajutor şi deşi lupta hotărât şi nefiind doborât încă, totuşi cu greu putea să mai reziste mult timp. Numai pentru că el şi cu Petre s-au aflat ceva mai în faţa celorlalţi camarazi, numai datorită acestui fapt nu s-a pomenit antrenat în centrul încăierării generale. În aceste împrejurări, doar scăparea prin fugă era singura posibilitate de a-i ajuta mai târziu pe camarazi.

George s-a aruncat într-o parte, a dat buzna printre câţiva indigeni spre marginea luminişului. Asupra lui s-au mai aruncat doi atacatori dar de această dată George îşi avea cel de al doilea pistol în mână. Apoi a ajuns în desiş şi a pătruns mai mulţi metri înăuntru, oprindu-se cu răsuflarea tăiată.

IV
PRIZONIERI LA SĂLBATECI

MINTEA LUI GEORGE LUCRA FEBRIL. Din desiş se mai auzea încă vuietul luptei. Totuşi treptat împotrivirea camarazilor slăbea. Pentru fiecare camarad veneau patru până la cinci băştinaşi, ceea ce era prea mult pentru aceşti oameni curajoşi.

După o scurtă chibzuială, George s-a căţărat într-un copac. De pe cea mai înaltă cracă el a putut să arunce o privire asupra luminişului, fără a fi văzut el însuşi. I s-a strâns inima atunci când a observat că sălbatecii izbutiseră datorită superiorităţii lor numerice.

Petre zăcea la pământ şi se zbătea în timp ce şase canaci încercau să-l lege. Căpitanul Farrow şi doctorul Bertram erau deja imobilizaţi ca de altfel şi ceilalţi camarazi. Câţiva zăceau nemişcaţi prin iarbă. Fie că erau grav răniţi, ori ucişi.

Băştinaşii i-au adunat grămadă pe aventurierii căzuţi prizonieri. Firește, în luptă au căzut câţiva indigeni şi George a numărat opt care zăceau întinşi. Un ins înalt, care desigur era căpetenia Mubonta, a examinat la rând, cu privirea întunecată legăturile oamenilor din echipaj. Apoi a dat nişte porunci.

Imediat doi indigeni au ridicat pe unul din cei răniţi şi au pornit cu el. Alţii purtau morţii. Încet – o întreagă coloană s-a pus în mişcare. Aceasta a trecut chiar pe lângă copacul în care se afla George.

George s-ar fi aruncat cu plăcere asupra siluetelor brune, dar totuşi s-a stăpânit. Într-o luptă deschisă el ar fi fost înfrânt de aceşti oameni şi atacul său ar fi adus puţin folosesc camarazilor săi. Aşa că a aşteptat până ce a trecut pe sub el ultimul băştinaş, apoi s-a dat jos din copac. Canacii au dispărut liniştiţi, fără frică. Aceştia au mers vreo zece minute în lungul unei poteci şerpuitoare, după care au ajuns într-un luminiş în care se găsea satul băştinaş. George s-a furişat într-acolo şi a observat dintr-un tufiş pe sălbateci.

Învingătorii au fost primiţi cu strigăte de bucurie, amestecate repede cu tânguiri la apariţia celor care purtau morţii. Locuitorii s-au repezit cuprinşi de furie asupra prizonierilor, totuşi un ordin sever al lui Mubonta i-a făcut să se dea înapoi.

George a observat printre două colibe cum camarazii au fost depuşi într-o piaţă întinsă din faţa unei colibe mari. Apoi toţi locuitorii s-au adunat în semicerc în jurul căpeteniei.

George n-a mai aşteptat să termine băştinaşii ceea ce aveau de gând să facă şi s-a strecurat precaut prin jurul satului. Mai întâi a plănuit să se reîntoarcă la submarin, ca să aducă alţi camarazi dar mai apoi i s-a părut că era mai important să rămână în preajma camarazilor prizonieri. Mâniaţi de moartea membrilor tribului, canacii puteau în furia lor să pună în primejdie pe camarazii fără apărare.

În cele din urmă George a renunţat să ajungă în cealaltă parte a satului. În faţa lui se găseau mai multe colibe, apoi urma căsoaia lungă în faţa căreia fuseseră întinşi la pământ camarazii. Cu siguranţă aceasta era coliba sfatului, în care bărbaţii tribului aveau să se retragă pentru a se consfătui.

George s-a lăsat la pământ şi s-a târât afară din desiş. În aceeaşi clipă s-a lăsat brusc întunericul. Tânărul s-a folosit imediat de această ocazie. El a făcut un salt şi s-a furişat printre două colibe.

Drumul îi era întipărit în minte. Cu ceva mai înainte băştinaşii aprinseseră un foc, el găsindu-se pe partea opusă a colibei destinată întrunirilor. Peretele acestora era făcut doar dintr-o simplă împletitură. Lui George nu i-a trebuit prea multă osteneală ca să taie o gaură cu pumnalul prin care să pătrundă în interior.

George a lucrat în cea mai desăvârşită tăcere. El şi-a vârât mai întâi capul prin deschizătură şi a ascultat atent în întunericul dinăuntru. Afară în piaţă ardea de-acum un foc mare şi printr-o intrare îngustă pătrundeau în colibă pâlpâiri de lumină. Aceasta era goală şi în spaţiul ei imens nu se afla nici un om.

A trecut mlădiindu-se prin spărtură şi a alunecat repede şi fără zgomot spre ieşire de unde putea cuprinde cu privirea întreaga piaţă. L-a o depărtare de cel mult doi metri zăceau camarazii capturaţi. La capătul opus al pieţii satului ardea focul. Lângă el stătea căpetenia şi vorbea aprins cu bărbaţii din trib, însoţindu-şi cuvintele cu gesturi vioaie. Consătenii îi urmăreau expresia cu exclamaţii gălăgioase.

George a descoperit cu cea mai mare bucurie că lumina focului nu era prea puternică, doar atât cât să-i permită să-i vadă pe prizonieri. Pe lângă asta băştinaşii nu se siliseră să

instaleze vreun post de pază. Ei se simţeau într-o siguranţă deplină.

George s-a întins repede la pământ şi s-a lăsat precaut printre primii doi oameni legaţi.

— Domnule George, a rostit bucuros uriaşul, dar şi-a potolit îndată vocea. Am fost cuprins de gânduri când nu v-am văzut printre prizonieri.

George şi-a tras cuţitul şi i-a tăiat frânghiile prietenului său.

— Ce-i cu ceilalţi camarazi, Petre, unde se află tata?

— Tatăl d-voastră are o rană la braţ dar nu-i periculoasă. Doctorul Bertram şi cu Kard n-au păţit nimic.

— Dar tu?

— Ceva fără importanţă despre care nu merită să vorbesc. De altfel noi am avut destul noroc, până ce Lange şi Hubner au fost loviţi rău de tot. Dacă nu le vom da repede ajutor, viaţa lor va fi în primejdie.

George şi-a strâns pumnii:

— Unde-i tata?

— Ceva mai încolo, apoi vine doctorul Bertram. Kard se găseşte în celălalt capăt.

George a tăiat deasemenea legăturile marinarului de lângă Petre.

— Vă mulţumesc mult domnule George, a şoptit marinarul.

— Rămâi aşa liniştit Hahnen, deocamdată trebuie să-i eliberez şi pe ceilalţi. George s-a întors iar spre Petre şi i-a dat un pistol; am să merg între timp prin colibă şi dacă va interveni ceva, ştii ce ai de făcut. Eu mă întorc îndată.

— Am să aştept până o să-l găsiţi pe tatăl dumneavoastră, i-a spus Petre în şoaptă protejatului său.

George s-a târât spre locul unde erau culcaţi tatăl său şi cu doctorul Bertram.

— Eu sunt tată, a spus el de-abia auzit.

— Slavă Domnului, George, ai făcut o treabă minunată. Doctorul Bertram mi-a tălmăcit ce le-a spus Mubonta oamenilor săi. Ne va ucide în chinuri peste trei zile.

— Mubonta va avea o surpriză. Am să-ţi tai legăturile, tată şi am să-ţi las pumnalul. Nu pot să-ţi dau un pistol, deoarece i-am dat de-acum unul lui Petre. El mă aşteaptă aici în colibă.

— De acolo el poate mai bine să ne apere. E bine să stăm întinşi la pământ, până vom ajunge din nou în posesia armelor.

— O vom face şi pe asta, tată.

George l-a dezlegat pe tatăl său şi pe doctorul Bertram. Doctorul a întins imediat după aceea pumnalul şi l-a eliberat şi pe vecinul său.

— Toţi să rămână culcaţi la pământ, a ordonat căpitanul Farrow, vom ieşi din colibă numai când am să strig eu.

Ordinul a fost transmis în şoaptă mai departe.

George s-a târât din nou îndărăt şi s-a oprit în colibă, lângă Petre.

— Mubonta şi-a terminat pălăvrăgeala, a şoptit uriaşul şi acum primejdia va spori. Sper că se vor elibera toţi camarazii până se va întâmpla ceva.

— Tata spune că trebuie să vă ridicaţi armele, iar ele sunt dincolo, în coliba căpeteniei.

— M-am gândit la asta, fără arme nu putem întreprinde nimic aici.

— Am să mă strecor până acolo şi apoi în caz de primejdie îi vom prinde în cleşte din două părţi.

— Asta am s-o fac, dumneata, domnule George, rămâi aici, ia-ţi din nou pistolul, deoarece când voi fi dincolo, voi avea şi aşa destule arme.

— Bine, Petre şi-a dat George consimţământul. Eu am croit în partea opusă a colibei o trecere şi poţi fără grijă să ieşi afară prin ea.

În timp ce Petre părăsea coliba, George a examinat cu luare aminte împrejurările. Există într-adevăr posibilitatea ca nu toţi băştinaşii să se afle în piaţă. În acest caz, Petre se putea da de gol şi Mubonta ar fi fost prevenit.

Căpetenia îşi sfârşise cuvântarea. El s-a întors şi a arătat spre prizonieri. S-a înălţat o furtună de răcnete. Câţiva au năvălit spre aventurieri. George şi-a ridicat pistolul ca să poată interveni imediat, însă Mubonta a strigat un ordin sever şi oamenii au făcut stânga împrejur.

George a răsuflat uşurat, primejdia fusese cu atât mai mare cu cât nu toţi camarazii se eliberaseră încă. Deodată rândurile s-au desfăcut şi George, urmărindu-i pe băştinaşi cu privirea, a văzut un personaj ciudat care s-a apropiat de foc.

Era vrăjitorul. În jurul corpului îi atârnau şnururi cu amulete bizare. Pe cap purta o scufiţă lătăreaţă şi purta un toiag înalt în mai multe culori, în vârful căruia era fixată o măciulie colorată şi ea. Chipul vraciului spre deosebire de ale celorlalţi membri ai tribului era zugrăvit înfiorător.

Vrăjitorul a rămas câteva secunde înaintea lui Mubonta, după care s-a răsucit şi s-a apropiat de prizonieri prin ţopăieli caraghioase. Era urmat la o depărtare de cinci metri de căpetenie. În timp ce ceilalţi indigeni nu îndrăzneau să avanseze.

Vrăjitorul s-a oprit pe loc în faţa căpitanului Farrow, gesticulând sălbatec cu braţele prin aer. George şi-a ridicat mâna cu pistolul gata de tragere, dacă vrăjitorul ar fi devenit periculos.

Mubonta s-a apropiat şi i-a spus ceva, iar acesta a dat din cap şi a rămas liniştit cu totul înaintea căpitanului.

— Tu vrei prins de pe Sadler? a şuierat vraciul într-un groaznic pidgin-english. Tu trebuie mori!

— Voi îl ajutaţi pe acest criminal, l-a auzit George pe tatăl său răspunzând. Aşadar, veţi fi pedepsiţi ca şi el.

Vrăjitorul a izbucnit în râs:

— Tu prizonier şi tu mori. Mulţi războinici de la noi murit, toţi trebuie răzbunare. Voi muriţi!

— Voi ne-aţi atacat, deşi noi n-am venit încoace ca să ne războim.

— Asta insula noastră şi nici una din voi nu-l îngăduit să vină încoace.

— Voi aţi oferit ajutor unui criminal.

— Sadler prietenul meu, s-a amestecat în vorbă căpetenia, eu ajut prieten.

— Tu ai ştiut că el e criminal şi de aceea ai să fi pedepsit.

Căpetenia l-a privit şovăielnic pe căpitan, surprins că omul alb folosea asemenea cuvinte dure, cu toate că el era legat.

— Tu eşti fără apărare în puterea mea, a izbucnit căpetenia.

— Nu ţipa aşa de tare, Mubonta, pentru că prin aceasta curajul tău nu va deveni mai mare.

Căpetenia s-a dat înapoi tresărind:

— Îmi cunoşti numele?

— Da, îţi ştiu numele, la fel după cum ştiu că Sadler a venit să se adăpostească aci. Tu n-ai să scapi de pedeapsă. Probabil că Sadler ţi-a adus şi sclavi!

Vrăjitorul s-a repezit înainte cu un strigăt, având în mână un cuţit lung. Prin cuvintele căpitanul nimerise drept la ţintă.

George şi-a dat seama că viaţa tatălui său era pusă în primejdie.

În furia sa, vrăjitorul era hotărât să-l înjunghie. El şi-a ridicat fulgerător pistolul, dar înainte de a-şi descărca arma, a trosnit din cealaltă parte o împuşcătură. Vrăjitorul a scăpat arma din mână.

Omul a rămas pe loc îngheţat de spaimă. Atunci a tras şi George. El aluat ca ţintă podoabele de pe capul vrăjitorului. Din cinci focuri i-a spulberat întreaga claie de zorzoane ce-i acoperea părul.

Mubonta şi-a recăpătat primul prezenţa de spirit. Revenindu-şi a început să strige şi a vrut s-o ia la fugă, dar din nou a fulgerat pistolul lui Petre şi căpetenia a căzut la pământ cu un ţipăt. Petre se rănise la picior.

— Repede, cu toţi în colibă, a strigat căpitanul.

Camarazii au sărit în sus. Căpitanul l-a apucat pe vrăjitor şi l-a doborât, apoi împreună cu doctorul Bertram l-a tras în colibă.

George s-a dat câţiva paşi într-o parte, ca să facă loc camarazilor ce năvăleau în interiorul colibei. Kard şi cu trei marinari i-au cărat pe răniţii Lange şi Hubner.

De-abia au ajuns răniţii în colibă că indigenii şi-au revenit din starea de uluială şi s-au pregătit să atace. Ei au dat buzna spre coliba cu strigăte sălbatice.

George a introdus un nou încărcător în pistol şi a pornit să tragă sistematic asupra asaltatorilor. Petre a deschis şi el focul din partea opusă şi n-a avut nevoie de mult timp ca să-i oprească, apucând de fiecare dată o nouă armă când cea din mână i se golea.

Apărarea era atât de nimicitoare încât băştinaşii au rupt-o într-o fugă dezordonată. Peste puţin timp, piaţa a fost complet goală, nemai văzându-se nici un canac.

George i-a dat pistolul tatălui său, apoi a alergat dincolo la Petre. Trebuia să se profite de confuzia indigenilor pentru a se înapoia din nou armele camarazilor. Prietenul său găsise o zdreanţă mare, în care a înfăşurat într-un pachet toate armele. George l-a pipăit cu mâna.

— Repede, Petre, până nu-şi revin sălbaticii. Le ai pe toate?

— Da, e timpul să-i dăm drumul.

Petre a înnodat colţurile legăturii şi a aruncat-o pe umăr. Au ajuns cu bine la prietenii din colibă, unde Petre a împărţit repede armele. George s-a apropiat de tatăl său, care se afla lângă doctorul Bertram şi privea cum acesta îi îngrijea pe cei doi grav răniţi.

— Sunt în primejdie? a întrebat George îngrijorat.

— Îi pansez şi deocamdată asta-i cel mai bine, i-a răspuns doctorul Bertram. Îndată ce ne vom înapoia pe submarin cred că-i voi putea salva. Aşa şi acum, mă voi îngriji de ceilalţi răniţi.

La intrare a bubuit pistolul lui Petre şi a răsunat un răcnet. George s-a grăbit spre prietenul său.

— Mubonta a vrut să se îndepărteze târâş, l-a informat uriaşul furios, asta a încercat dar n-a reuşit.

Căpitanul Farrow a venit şi el acolo.

— Situaţia noastră nu este tocmai bună. Nu vom putea părăsi coliba în timpul nopţii. În adâncul junglei am fi pierduţi.

— Eu m-aş întoarce pe furiş la submarin şi aş aduce întăriri, a spus deodată George.

— Nu poate fi vorba de aşa ceva. Aici suntem în stare să ne apărăm foarte bine. Eu iau în considerare faptul că sălbaticii nu vor cuteza deocamdată să ne atace şi-apoi avem captura şi căpetenia.

Atunci a izbucnit în râs vraciul, care zăcea legat între doi marinari.

— Voi ucişi, a izbucnit el batjocoritor. Mubonta nu plăcut, acum căpetenie fiul meu Koru. El mă va elibera.

— Kard, mergi până la peretele din spatele colibei şi observă acolo, strigă George, apoi s-a îndreptat cu tatăl său spre vrăjitor.

— Deci aşa, bătrâne amice, a spus căpitanul, acum vom sta un pic de vorbă. Ştii că noi dorim să aflăm unde îl putem găsi pe Sadler?

— Eu tac, a şuierat bătrânul, eu nu vorbeşte.

— Aşadar, tu ştii unde este. Asta mă bucură.

— Tu nu aflat defel.

— Ai să te aprinzi vorbind, a intervenit George, altfel te vom sili s-o faci.

Vraciul n-a dat nici un răspuns. George a păşit înainte, l-a apucat în tăcere de picioarele legate şi l-a târât la lumina de la intrare. Apoi s-a aşezat înaintea lui a ridicat rapid pistolul şi a tras odată, de două ori, de trei ori, pe lângă capul vrăjitorului.

Vraciul a răcnit speriat şi a bătut sălbatic din picioare.

— Nu, nu… nu! a scos el un bâlbâit. Nu împuşca, eu vorbesc!

Omul tremura din toate încheieturile.

— Dar repede şi nu încerca să ne minţi.

— Eu nu pot spune decât puţin. De o zi şi o noapte de când a plecat până la insula aceea cu un vas.

— Cu un canu?

— Nu, cu corabie şi motor.

— Continuă! Acolo îşi are Sadler ascunzătoarea?

— El acolo mult stă, ştie căpetenia. Bonda bine.

— Şi cât de puternic este tribul lui?

— Nu aşa mare ca noi.

— În ce direcţie să mergem?

— Tot spre răsăritul soarelui, apoi golf mare, apoi potecă scurtă şi sat.

George l-a examinat cu luare aminte pe vrăjitor. Acesta lăsa impresia că spunea adevărul.

— Acum spune-mi şi numele insulei.

— Noi îi spune Jontu, acolo multe insule. Jontu e cea mai mare în mijloc. În acelaşi timp, insula este cu spiritul dealului?

— Spiritul dealului? Ce vrei să spui cu asta?

— Pe insulă deal fără rotund. Acolo locuieşte demonul Inc Tabu.

— Asta nu ne va ţine pe noi la distanţă. George s-a întors spre tatăl său. Îţi este cunoscută insula?

— Nu-mi stăruie în memorie acest termen, îmi voi aminti îndată văzând insula de pe submarin.

— Aş vrea să fi fost acum acolo. Cocoaşa lui Sadler ar fi atunci şi mai mare ca dealul acela.

Deodată George s-a răsucit speriat. Dinspre ieşire a zburat în interior o săgeată şi sa înfipt în stâlpul din mijlocul colibei, pe care se sprijinea acoperişul.

— La pereţi! a poruncit căpitanul Farrow. Tăiaţi-vă creneluri de tragere în împletitura pereţilor.

Şi deodată pretutindeni în jurul colibei au izbucnit răcnetele canacilor. Pistoalele lui Petre şi Kard au făcut să răsune şi strigătele de durere. Pereţii din afară au început să pârâie. Băştinaşii au copleşit casa sfatului cu o ploaie de săgeţi. Acestea ca şi lăncile nu puteau totuşi să răzbată prin împletituri. Câteva săgeţi au pătruns cu toate acestea înăuntru prin deschizătura intrării, dar din fericire n-au nimerit pe nici un apărător.

— Nu staţi chiar lângă pereţi, pentru că ar putea să pătrundă vârfurile lăncilor pe care le aruncă, a strigat George.

Căpitanul Farrow şi cu George s-au grăbit spre intrare. Ceea ce au văzut i-a făcut să li se taie respiraţia. Din

fundul pieţii se apropia spre ei un perete întunecat.

— Împing încoace o grămadă mare de vreascuri şi ei se ascund după acestea, a strigat George.

— Vor să se ferească în acest fel de gloanţele noastre. Şi căpitanul şi-a şters fruntea. Acum va fi cam neplăcut.

— Ne găsim prinşi într-o cursă, domnule căpitan. Eu am să mă urc pe acoperiş.

— Asta-i o idee bună, Petre. Deoarece dacă duşmanii noştri ar da năvală vom fi pierduţi. De data aceasta în setea lor de răzbunare nu ne putem aştepta la nici o cruţare.

Petre s-a căţărat în sus pe solidul stâlp din mijlocul încăperii. Uriaşul a tăiat cu cuţitul o gaură în frunzele de palmier cu care era făcut acoperişul. De-abia şi-a scos capul prin deschizătură că l-a şi retras rapid înapoi. La o secundă după aceea, asupra lui s-a abătut o nouă ploaie de săgeţi.

— De pe acoperiş nu pot face nimic, domnule căpitan, a raportat Petre, ar fi curată sinucidere, dar voi rămâne aici sus şi voi fi atent ca să nu fim luaţi prin surprindere.

În timpul acesta marinarii îşi croiseră creneluri de tragere prin pereţi şi deschiseră focul spre cei de afară. Au răsunat iarăşi răsunetele de durere ale atacatorilor.

George se afla la ieşire lângă tatăl său. Grămada de vreascuri se apropiase până la douăzeci de metri. Aventurierii trăgeau însă într-una. Fără a-şi pierde nădejdea ei ţinteau asupra oricărei părţi a corpului, ce se ivea de după peretele de apărare. Totuşi, deşi au răcit vreo câţiva sălbatici, înaintarea lor nu a fost stăvilită.

— Ce ar fi dacă ne-am retrage prin spate, a strigat George.

— Nu merge, i-a răspuns Kard şi pe acolo sunt ascunşi.

Acum indigeni se aflau la o depărtare de doar cincisprezece metri de colibă. George se chinuia să găsească o cale de ieşire, dar nu-i venea în minte.

— Dacă am avea măcar nişte grenade cu gaz, a spus căpitanul Farrow, sau dacă ar mai veni camarazii de pe submarin.

— Numai zece metri! a murmurat George, acum vor porni imediat asaltul.

Nu-şi terminase bine spusele, când de la marginea pieţii satului a bubuit o salvă de arme. Apoi a răsunat vocea puternică a lui Barth.

— Pe ei, camarazi!

Ceea ce a urmat s-a desfăşurat foarte repede. Înainte ca băştinaşii surprinşi că-şi dea seama de ceea ce se petrece cu adevărat, douăzeci de marinari sub conducerea căpitanului englez au năvălit în luminiş. După câteva minute piaţa era goală, băştinaşii părăsindu-şi în panică satul.

V
PE CORABIA PIRAŢILOR

CĂPITANUL FARROW A ALERGAT în întâmpinarea oamenilor săi şi i-a strâns mâna lui Barth.

— Vă mulţumesc. Aţi sosit în ultima clipă.

Barth s-a opus cu modestie.

— Îi ştiu pe băştinaşii de aici. Când am văzut că nu vă mai întoarceţi mi-am dat seama îndată că vi s-a întâmplat ceva. Deoarece îmi era cunoscută aşezarea satului, domnul Rindow mi-a încredinţat comanda oamenilor săi. Sper că am procedat bine.

— Dacă aţi procedat bine? Vă mulţumesc încă o dată, domnule Barth.

— Aţi reuşit cel puţin să aflaţi încotro s-a îndreptat Sadler?

— Ştim asta. Acum ne vom înapoia repede la submarin, deoarece nu ne mai ameninţă nici un atac.

— Ce facem cu vraciul, a întrebat George.

— Îl lăsăm în colibă şi cu siguranţă că cei din tribul său îl vor elibera îndată.

S-au reîntors cu toţii la ţărm în cea mai mare grabă. Deşi Sadler avea înaintea lui un avans de patru ore şi vasul său era foarte rapid, totuşi căpitanul Farrow spera să-l ajungă pe pirat.

Submarinul s-a desprins încet de locul de acostare, după care a pornit cu toată viteza pe direcţia est.

Căpitanul s-a îndreptat spre cabina sa, unde pe harta de navigaţie figura insula ce o căuta. Îndată după aceea, pe vas s-a lăsat liniştea. Fără nici o altă întârziere, submarinul a pornit cu forţe noi în întrecerea finală ce-l aştepta.

Se făcuse după amiază târzie când submarinul s-a apropiat de arhipelagul cu pricina. Nu era de crezut că va izbuti să-l ajungă pe Sadler în timpul mersului. George se afla la prova, unde folosindu-se de un binoclu, căuta atent în faţă. El se străduia să descopere insula cu ciudata configuraţie a dealului, în care se pretindea că sălăşluieşte un demon.

Aventurierii trebuiau să fie în orice moment pregătiţi ca să-l descopere cei dintâi pe piraţi şi de aceea Jan Brike era mereu gata de tragere la tunul de la prova.

George s-a reîntors în grabă în turn, unde se găsea tatăl său.

— Dacă piraţii se aflau pe insulă, cu siguranţă că supraveghează mereu marea dinspre vest. De aceea, va trebui să facem un ocol şi să ne apropiem din partea de răsărit.

— Ai dreptate, George, a fost de acord căpitanul Farrow, ideea nu-i deloc rea.

Între timp la orizont au început să iasă la suprafaţă insulele arhipelagului. Căpitanul Farrow a pornit cu submarinul să-şi schimbe direcţia spre nord, apoi când insulele s-au scufundat după orizont şi-a reluat cursul îndărăt. În această vreme a examinat harta maritimă de la nord şi a constatat că insula pe care o caută se află spre sud.

Puţin mai târziu insulele au început să iasă tot mai mult din mare la orizont şi veghea de pe punte l-a vestit imediat despre asta pe căpitanul Farrow. Deja se puteau observa detaliile de pe ele, dar totuşi nu se vedea încă ciudatul deal pomenit de vrăjitorul din satul lui Mubonta. Înălţimea ar fi trebuit să bată la ochi neapărat de la cea mai mare depărtare.

Căpitanul Farrow a condus submarinul în mijlocul unui grup circular de insuliţe. Atunci George a arătat jubilând spre vest:

— Aceea dea colo trebuie să fie insula, se observă clar movila de pe ea, tată, insula aceea din stânga. Vrăjitorul n-a minţit.

— Mărturisesc că ai şi de această dată dreptate, a recunoscut căpitanul Farrow şi mi-ar plăcea să-i întâlnesc şi să nu fi părăsit locul.

— La ce te gândeşti tată?

— Sadler poate să se fi reîntors iarăşi la vechea lui ascunzătoare. El are acolo documente ascunse, de care vrea neapărat să scape.

— Nu cred asta, tată. Ştie bine că-l urmărim, aşa că socoate că am anunţat cu siguranţă autorităţile despre ascunzătoarea sa. O reîntoarcere ar fi foarte riscantă pentru el.

— Nu uita de schiţa cu semnul acela. El a fost nevoit s-o lase plecând în mare grabă şi acum are multe dureri de cap. Este cu atât mai probabil că Sadler se va duce în primul rând la bârlogul său ca să-şi asigure liniştea.

— L-aţi pus în încurcătură pe fiul d-voastră, a râs Barth aflat în turn lângă căpitan.

— Până acum noi am avut mereu noroc în această afacere, mister Barth. Nădăjduiesc şi de această dată că-l vom surprinde pe Sadler.

Submarinul se apropia tot mai mult de ciudata insulă.

George s-a urcat încet în turn.

— E o formă de relief destul de neobişnuită, tată.

Căpitanul a confirmat din cap şi a privit-o curios.

— Da, însă ce vrei să spui cu asta?

— Se pune întrebarea dacă nu-i ridicată de mână omenească. În natură nu se găseşte aşa ceva, într-o conformaţie atât de proporţionată.

— S-ar putea să ai dreptate, George, a fost de acord căpitanul Farrow cu fiul său, dacă mă gândesc la templele subterane budiste şi indiene, pe care le-am văzut până acum.

— Dar în această regiune e posibil aşa ceva? Mi se pare totuşi destul de neprobabil, a spus căpitanul Barth, negând din cap.

— Noi, mister Barth, am trecut prin multe alte întâmplări şi dacă vom încheia cu bine aventura cu Rechinul Mării Sudului atunci vom examina mai îndeaproape această movilă.

Submarinul s-a apropiat de insulă şi s-a oprit. Aşadar aici trebuia să sălăşluiască căpetenia Bonda. Aventurierii au observat cu binocluri puternice coasta răsăriteană a insulei. Pădurea tropicală se lăsa până spre plajă. Au pornit din nou cu viteza cea mai redusă, aşteptându-se mereu să fie întâmpinaţi cu foc prin surprindere.

Căpitanul Farrow, doctorul Bertram, George şi cu Petre examinau marginea desişului, Jan Brike îşi încărcase tunul şi se adăpostea în dosul turnului, aşteptând să primească ordinul căpitanului de deschidere a focului. În spatele lui se aflau marinarii care făceau parte din detaşamentul de debarcare.

Submarinul se apropia tot mai mult de coasta duşmănoasă pe care desişul rămânea nemişcat. Deodată a fulgerat ceva dintr-un tufiş. Aventurierii au dispărut într-o fracţiune de secundă după parapet. Proiectilele se izbeau cu zgomot de turn, ricoşeurile bâzâind jalnic pe lângă acesta. Un glonţ deviat a zbârnâit destul de aproape de locul unde se găseau Jan Brike şi marinarii.

Mitraliera lătra sec în văzduhul cuprins de arşiţă. În ciuda gloanţelor şuierătoare, Jan Brike a sărit până la turn,

i-a îndreptat ţeava spre cuibul de mitralieră şi l-a descărcat cu o bubuitură scurtă.

Proiectilul s-a spart cu o explozie puternică şi în aceeaşi clipă schijele au secerat tufişurile, aruncându-le cât colo.

Din partea aceea n-a mai rămas nimic odată cu încetarea împuşcăturilor dinspre ţărm asupra submarinului. Căpitanul Farrow a schimbat cu îndemânare direcţia de mers a submarinului, în aşa fel încât să vină cu bordul în lungul ţărmului. Apoi elicea s-a învârtit în sens invers, aşa încât a fost frânată înaintarea şi submarinul s-a oprit domol, precum un rechin uriaş, lângă coasta abruptă. Cei din detaşament au părăsit bordul cu sărituri de pantere.

George a fost cel dintâi, el a alergat cât a putut de repede spre un boschet mare. A colo se aflau sfărâmăturile unei mitraliere şi doi morţi. În spatele adăpostului pornea o potecă bătătorită, destul de lată.

George a rămas pe loc şi i-a aşteptat pe camarazi. Când au ajuns, s-a pus în fruntea lor şi a pornit încet pe cărare. Căpitanul Farrow i s-a alăturat.

— Să fii prevăzător, George. Acum piraţii au ajuns în strâmtoare şi se vor apăra cu disperare.

— Eu mă prind că Sadler s-a retras, tată şi poate fi posibil ca să-i surprindem încă pe indivizi la cuterul lor.

Drumul făcea un ocol mare spre sud şi în depărate se auzea larmă. Se părea că se apropiau de satul băştinaş. Acum se cerea să fie deosebit de atenţi. Aventurierilor le ajungea îndeajuns experienţa cu Mubonta.

George a observat deodată o mişcare uşoară într-un tufiş. Şi-a ridicat imediat cu dreapta pistolul, deoarece s-a auzit un foşnet puternic printre crengi, chiar în direcţia unde se ascundea satul.

— Acum vom fi atacaţi şi-a exprimat George părerea râzând, nu pare să fie foarte curajos, omul lui Bonda.

— Asta nu va trebui să ne lase fără griji, i-a avertizat căpitanul, să nu uităm că piraţii se găsesc încă prin preajmă.

După câteva minute au ajuns la sat. Băştinaşii au fost extrem de surprinşi când s-au ivit aventurierii, totuşi se observa lămurit că nu jucau cu toţii decât teatru.

— Fiţi prudenţi şi-a prevenit căpitanul Farrow însoţitorii, ţineţi armele gata de tragere.

În întâmpinarea lor a venit un băştinaş bătrân foarte înalt, care şi-a ridicat în sus ambele mâini în semn de bune

intenţii. Cu toate acestea, când a vrut să-şi înceapă cuvintele de salut, doctorul l-a întrerupt tăios:

— Bonda, nu ne duce cu vorba! Unde sunt oamenii albi?

— Eu… eu… despre ce vorbiţi?

— Nu te preface! Ştim totul. Unde sunt oamenii albi? Dă-i drumul, n-avem vreme de pierdut cu vorbării!

— Oamenii albi? Aici în.…

N-a mai putut să bâlbâie în continuare, deoarece pe neaşteptate dindărătul lui a izbucnit o împuşcătură. Bonda s-a încordat, a făcut ochii mari şi a căzut grămadă la pământ cu un ţipăt horcăit.

— Cu toţii la adăpost! a urlat căpitanul Farrow şi printr-un salt s-a aruncat cu tovarăşii săi înapoi în desiş.

N-a trecut nici o secundă şi dinspre colibele băştinaşilor au fulgerat alte şi alte împuşcături. Acolo era ascuns Sadler cu echipajul său. Era grăitoare brutalitatea sa, prin felul cum a împuşcat pur şi simplu pe căpetenie, atunci când acesta şi-a pierdut stăpânirea de sine.

Camarazii de pe submarin au răspuns şi ei cu foc. Căpitanul Farrow şi-a dispersat oamenii. Sărind şi târându-se, au încercat să ajungă în spatele lui Sadler. George aflat mai încolo, pitulat după un tufiş, urmărea un ţel. În minte îi venise o idee îndrăzneaţă.

A privit cu băgare de seamă în jur şi a constatat că nu se mai găsea nimeni prin vecinătatea sa. Cel mai apropiat camarad era lungit la o depărtare de vreo zece metri dar nu putea să-l vadă. Atunci George s-a ridicat şi a pătruns şi mai adânc în desiş. El a ocolit satul printr-un cerc larg şi a ajuns în cele din urmă în spatele bandiţilor. Totuşi tânărul nu s-a preocupat de criminal ci s-a grăbit mai departe.

Îndărătul satului George a descoperit o potecă bine întreţinută şi a pornit pe ea. Drumul ducea spre partea nordică a insulei. Tânărul a rămas încântat când a ajuns la capătul desişului. Foarte aproape de el se întindea ţărmul şi chiar lângă malul abrupt, era legănat de undele mării cuterul lui Sadler. Golfuleţul în care se afla vasul avea o intrare foarte îngustă. Astfel încât nu putea fi văzut din afară.

Fâşia de ţărm lângă care fusese tras vasul era în întregime acoperită cu tufăriş des. Multe din crăcile lui atârnau chiar deasupra punţii cuterului. În faţă, la prova, stătea un om. Aşadar, Sadler îşi lăsase în urmă lui un paznic.

George a examinat totul cu amănunţime şi-a dat seama că era foarte greu să ajungă pe vas.

Straja privea cu încordare înainte, unde în depărtare împuşcăturile începuseră să se mai rărească.

Fără a scăpa omul din ochi George s-a furişat spre pupa. Aceasta se afla ceva mai sus decât ţărmul. Apoi printr-un salt rapid şi în profundă tăcere, tânărul a ajuns pe puntea cuterului. Imediat s-a strecurat după o grămadă de lăzi.

Paznicul a auzit ceva. A venit încet spre pupă şi s-a uitat bănuitor în jur. Şi întrucât totul a rămas liniştit s-a dus din nou în faţă.

George a remarcat că omul era foarte agitat şi când acesta nu s-a mai mişcat de la locul său, ci a continuat să asculte atent vuietul luptei din depărtare, fiul căpitanului a ieşit cu îndrăzneală din ascunzătoarea lui.

A pornit târâş spre mijlocul dunetei, unde a descoperit un locaş acoperit pentru tunul de la bord. El a dat la o parte o tăblie şi s-a silit să ajungă la tun. Nu mai putea fi văzut de la prova.

Tunul era acoperit cu o velă. George a dat la o parte prelata şi a lăsat liberă culata. Prin câteva manevre el a făcut închizătorul de nefolosit, apoi a aşezat totul în ordine, ca la început, aşa încât nici un om să nu poată observa că cineva a umblat la piesa de artilerie.

Între timp zgomotul luptei a încetat, dar paznicul a rămas în continuare pe locul său. Numai din când în când răsuna vreo împuşcătură. George trebuia să acţioneze, fiindcă bandiţii puteau apare curând în faţa sa. În faţa sa în suprastructura vasului se afla o uşă care dădea spre interiorul cuterului. Din trei salturi mlădioase George a ajuns la intrare şi s-a lăsat repede pe o scăriţă metalică în jos. El a ajuns pe culoarul din mijlocul navei.

George s-a grăbit spre prova ca să ajungă în sala maşinilor. A dat însă peste o uşă deschisă, a rămas imediat ca împietrit. Înaintea lui se afla încăperea rezervată armamentului.

George a intrat repede înăuntru, uitându-se fugar peste armele şi muniţiile pe care bandiţii le depozitaseră aici. La lumina slabă ce pătrundea printr-un hublou, tânărul a observat, spre bucuria sa, o ladă cu grenade de mână în formă de ou.

George a ezitat o clipă, apoi a scos mai multe afară şi le-a vârât în buzunar. După aceea a părăsit grăbit magazia.

Mai încolo urma o scară ce ducea dedesubt, la sala maşinilor. Ambarcaţia era dotată cu un motor Diesel deosebit de puternic, pe care George l-a remarcat imediat. De aceea Sadler putuse să se afle în insulă cu mult înainte ca aventurierii să-l ajungă din urmă.

George s-a învârtit pe lângă motor şi a chibzuit cum să-l scoată din funcţiune, fără ca să se bage repede de seamă. Când a văzut conducta de alimentare cu motorină, ce lega motorul cu rezervorul, a ştiut îndată ce avea de făcut. George a găsit repede un cleşte. Într-un loc unde nu era prea uşor de ajuns el a strâns cu putere ţeava astfel ca maşina să poată primi doar un pic de combustibil.

De-abia şi-a terminat treaba că sus pe punte s-au auzit paşi mulţi, semn că piraţii se şi înotaseră. S-a retras imediat în umbră, după nişte butoaie aflate într-un colţ. N-a durat mult şi paşii s-au apropiat, coborând jos pe scăriţă. S-au ivit doi bandiţi, care au început să umble la motor.

— Haideţi băieţi, a răsunat un glas răguşit, prin portavoce, daţi-i drumul cu forţă. Până va fi aici Farrow cu submarinul său, trebuie să dispărem printre insule.

George a răsuflat uşurat. Aşadar bandiţii nu izbutiseră să-i biruie pe camarazi. Deocamdată era nevoit să aştepte desfăşurarea evenimentelor.

— Stone, e o chestiune neplăcută, a murmurat unul din maşinişti, cred că de această dată Sadler este ameninţat de un mare pericol.

— Aşa gândesc şi eu, a răspuns Stone, acest Farrow se ţine scai de noi. Începe să mă neliniştească, deoarece se află mereu pe urmele noastre.

— Şi mai neliniştitor este că n-a căzut în nici o cursă.

— Haideţi băieţi, mai repede! s-a auzit glasul lui Sadler prin portavoce.

— Avem o problemă! a dat Stone răspunsul.

— Fără glume, umblaţi ca melcul!

— Totuşi, şefule, aşa este. Nu ştiu ce s-a întâmplat, însă motorul funcţionează neregulat.

De sus s-a auzit o înjurătură.

— Nu i-o fi înfundată de murdărie pompa de alimentare? a întrebat Sadler foarte întărâtat.

— Totuşi până acum motorul a mers bine, noi nu i-am făcut nimic, a strigat Stone, cuprins de spaimă.

— Aveţi încă două minute, apoi vin eu.

— Corner, omule, să ne grăbim, a murmurat Stone către tovarăşul său, altfel e de rău. Când Sadler e cuprins de

furie, nu mai ştie nimic de el.

— Încet Stone, noi nu avem nici o vină. Sadler ar fi trebuit să ne lase aici, ca să verificăm motorul. În loc de asta el ne-a poruncit să pornim împotriva lui Farrow.

— Pe el nu-l interesează asta, dacă nu găsim defecţiunea, ne culcă la pământ.

— Va trebui să se gândească bine la asta, n-are decât şase oameni, iar noi doi suntem singurii care putem porni motorul.

Cei doi piraţi examinau cu înfrigurare motorul din toate părţile; cu toate acestea nu găseau defecţiunea.

Atunci au răsunat paşi pe scăriţă. A apărut un om scund şi îndesat. El s-a repezit la cei doi maşinişti cu faţa schimonosită de furie.

— Ce s-a întâmplat aici? a răcnit el.

— N-am putut găsi încă nimic, s-a dezvinovăţit Stone, parcă-i vrăjit.

Sadler s-a încruntat, apoi a ocolit motorul ca să nu fie văzut. În mâna dreaptă îşi ţinea pistolul gata de tragere.

— Bandă blestemată, a mârâit el, l-aţi sabotat?

— Doar am fost toţi împreună, a strigat Stone cuprins de spaimă.

— Nu-i nimic bun de capul vostru, nătărăilor.

Sadler s-a oprit pe loc.

— Nu-i în ordine ceva cu pompa de injecţie, de aceea tuşeşte motorul. Cred că-i înfundată, s-o curăţăm repede.

— Pompa e în bună stare, a vorbit din nou Corner, i-am făcut de la început o scurtă verificare. Este de neînţeles că până acum a funcţionat, iar aşa deodată nu mai merge.

— Totuşi se simte că motorul nu primeşte suficient carburant.

— Atunci trebuie să fie ceva cu conducta de alimentare.

— Dacă şti asta, de ce n-ai găsit încă defecţiunea, a întrebat Sadler ameninţător.

— Gata, asta e, a strigat Stone, conducta de alimentare este strânsă, trebuie doar puţin îndreptată.

— Atenţie şefule, a apărut în vedere submarinul, s-a auzit prin porta voce.

— Fir-ar să fie! a izbucnit Sadler, la tun, vin şi eu.

El a dat năvală pe scară în sus.

— Acum este în regulă, a spus cu voce tare.

Corner i-a aruncat o privire sumbră:

— Te-ai uitat cu mai multă atenţie la conductă?

— Da, de ce?

— Nu ţi-a bătut nimic la ochi?

— Desigur, ţeava era strivită şi nu venea prin ea suficientă motorină.

— Asta-i totul?

— Ce ţi se pare totuşi ciudat?

— Stone, omule, te-ai uitat la conductă? Cum se poate ca ţeava să fie strivită dintr-o parte? Tu ai făcut-o?

— Eu? Nu, de ce aş fi făcut-o? Stone a tresărit deodată puternic. Corner! a răcnit el. Asta-i mâna lui Farrow, cineva de la el se află pe vas şi îi ascuns pe undeva.

— Aşa trebuie să fie. Haide, pune conducta în stare de funcţionare. Iar eu o să merg sus ca să-l informez pe şef.

Corner a dispărut sus pe scări, lăsându-l pe Stone nehotărât:

— Nu, a murmurat el, nu sunt totuşi smintit, n-am să stau în nici un caz aici dedesubt. Fără tine!

Aşa că şi el a şters-o sus.

Acum George trebuia să acţioneze imediat, după primirea informaţiei, Sadler va porni în căutarea sa. Nu era nici în un caz timpul să cadă în mâinile piraţilor.

George tocmai voia să-şi părăsească locul, când au venit iarăşi jos, ce-i doi mecanici.

— Omule, a spus Stone, abia auzit, ai văzut privirea lui Sadler?

— E terminat, a răspuns Corner, sunt bucuros ca nu trebuie să stau sus.

— Tunul e de nefolosit, Farrow se află în vecinătate, motorul nu funcţionează şi acesta-i sfârşitul. Încep să cred că Sadler ne va face una cu pământul. Repară ţeava, în timp ce eu voi fi atent în jur.

Maşiniştii se aflau îndărătul motorului, cu spatele întors la George. Fiul căpitanului a ţâşnit afară de după butoaie şi s-a apropiat hotărât de cei doi oameni:

— Sus mâinile! a răsunat rece şi puternic vocea lui George.

În vreme ce le-a ridicat speriat, Corner s-a aruncat cu un strigăt în lături. George a tras imediat, deoarece a văzut cum omul apucase pistolul. Corner a răcnit din nou, deşi George nu-i pusese în primejdie viaţa.

Atunci Stone a prins curaj. El s-a lăsat să cadă la pământ şi s-a rostogolit fulgerător într-o parte.

George se găsea într-o situaţie periculoasă. Nu se aşteptase ca piraţi, în disperarea lor să reacţioneze în acest fel. Alături de el se găsea o uşă. Dintr-un salt a ajuns la ea.

A vârât mâna în buzunar şi a scos o grenadă, i-a smuls inelul de siguranţă, după care a aruncat-o în sala maşinilor. George a mai auzit cum cei doi maşinişti urcau pe trepte, răcnind. Apoi el a alergat prin depozitul de mărfuri ce se întindea în faţa sa.

Sus au izbucnit două împuşcături. Au urmat nişte strigăte şi foarte aproape pe scândurile punţi s-au prăbuşit două corpuri. George a fost cuprins de fiori de groază. Probabil că cei doi mecanici fuseseră împuşcaţi de Sadler. Pe la mijlocul vasului George a dat peste încă o scară, s-a urcat pe un coridor şi a fugit înainte.

În clipa aceea a explodat şi grenada în sala maşinilor.

Nava s-a cutremurat din toate încheieturile. Au răsunat răcnete speriate printre care s-a auzit şi vocea lui Sadler, care a sărit înainte cuprins de turbare. George n-a înţeles ce striga.

Acum George a ajuns la încăperea de la prova. Fără să şovăie prea mult, el a azvârlit o a doua grenadă de mână şi s-a aruncat în jos prin bocaport. Apoi s-a întors şi a vrut s-o ia înapoi, dar a rămas pe loc, împietrit. În faţa lui apăruseră în coridor doi oameni.

Surpriza a fost de ambele părţi. Toţi trei şi-au smucit pistoalele şi au răsunat asurzitor câteva împuşcături. George a simţit o lovitură puternică la cap. El s-a poticnit, a căzut grămadă ca izbit de un talaz şi s-a pierdut…. Pierdut….

VI
OSPĂŢ ÎNTRE RECHINI

CÂND GEORGE S-A DEZMETICIT a văzut ţeava unui pistol.

În faţa lui stătea Sadler şi-l privea fix cu ochii plini de ură.

— Ridică-te tinere, i-a spus domol piratul, deşi vocea îi arăta că acesta îşi reţinea cu greu furia.

George s-a sculat buimăcit, cu capul greu. El s-a şters peste frunte. Când şi-a retras mâna, aceasta era mânjită cu sânge.

— Haide, porneşte înainte, a poruncit Sadler. Te vom duce pe capota timoneriei ca să te vadă tatăl dumitale.

Apoi George a ajuns pe acoperişul cabinei de comandă împreună cu Sadler. În depărtare a descoperit periscopul submarinului. George şi-a ridicat mâna şi a făcut un semn.

— Aşa, acum e în regulă, tinere, a spus cu ironie Sadler, mai gesticulează cu braţul ca tatăl tău să vadă că eşti în puterea mea.

George nu a luat în seamă spusele individului. El a aruncat o privire în jur. De la puntea pupa a cuterului ieşea un nor negru de fum. Trebuia să fi luat foc motorina. În faţă, vasul se lăsase ceva mai adânc în apă.

— Priveşte ce treabă bună ai făcut, a izbucnit Sadler. Nava este pierdută. La prova s-a produs o spărtură. Dacă locul nu va fi inundat repede, atunci focul va ajunge în zece minute la depozitul de muniţii şi totul va zbura în aer.

— Treaba dumitale, a spus George calm. Nu vei mai putea scăpa.

— Aşa crezi, Sadler a râs cu hohote. Am un plan foarte bun. Tatăl tău şi-a dat seama că eşti al meu şi deci nu va întreprinde nimic deocamdată împotriva mea.

— Nu-l cunoşti pe tatăl meu.

— Da mă cunosc pe mine. Noi vom părăsi acum cuterul cu barca de salvare şi vom pune capul spre insula învecinată. Pe aici există un curent destul de puternic care ne va mâna în scurt timp la insula din faţă. Tatăl tău nu va putea observa când vom părăsi uscatul.

— Totuşi te va ajunge din urmă pedeapsa.

— Nu-ţi face griji pentru mine, i-a tăiat-o grosolan Sadler fiului căpitanului.

— Acum ajungem la esenţa planului meu. În scurtul timp ce voi părăsi vasul, tu vei rămâne aici. Sau te vei

îneca, ori vei zbura în aer.

— N-ai găsit ceva mai bun? George a privit cu îndrăzneală faţa criminalului. Ce te aştepţi să obţii cu asta?

Sadler s-a uitat nedumerit la George:

— Nu ţi-e frică deloc de moarte?

— Şi dacă îmi va fi teamă nimeni nu va vedea asta.

— Cu atât mai bine, eu nu sunt defel sensibil la durerea omenească. Piratul şi-a încruntat ochii. Cu toate acestea nu-ţi voi oferi o moarte prea uşoară. Te gândeşti încă la tatăl tău?

— Gândeşte-te mai bine dumneata la tatăl meu, el mă va răzbuna. Pedeapsa lui va fi înspăimântătoare.

— Asta s-o crezi tu. Tatăl tău nu se va atinge de nici un fir de păr de-al meu. El nu va şti că tu te-ai scufundat cu vasul.

— Cu toate acestea el va relua urmărirea. În acest caz va fi deosebit de prompt.

— Poate să se ţină fără grijă după mine, nu mi-e teamă. Mă vei apăra tu.

— Aha, am înţeles, tatăl meu trebuie să creadă că eu mă aflu în mâinile dumitale şi presupui că atunci el nu va întreprinde nimic. Nu-i aşa?

— Foarte adevărat, ai totuşi un cap luminat. Însă păcat de el. Deoarece nu vei mai fi în viaţă, cu siguranţă că nu te va găsi şi va trebui să accepte ideea că eu te păstrez în siguranţă în vreun loc oarecare. Prin urmare, eu voi fi mereu la adăpost.

Sadler a urmărit cu atenţie chipul lui George, totuşi acesta nu-şi schimba deloc înfăţişarea.

— Dumneata ar trebui să te grăbeşti, altfel vei sări în aer împreună cu mine.

Sadler a scăpat o înjurătură şi l-a împins pe George pe scară în jos pe punte. Acolo se aflau nişte bandiţii care se pregăteau să lase pe apă o barcă de salvare, încărcată în grabă cu fel de fel de lucruri. Suprastructura vasului îi ferea pe aceştia să fie observaţi de pe submarine.

Privirea lui George era atrasă de zorul ce-i apucase. Sadler stătea lângă el şi tot mestecând nervos capătul unei ţigări, dădea ordine cu glas răguşit. Din când în când privirea lui scrutătoare cerceta chipul lui George.

Apoi a chemat la el doi bandiţi şi le-a dat poruncă să-l lege pe tânăr. În acelaşi timp şi-a ridicat pumnul ca să-l lovească în faţă pe George. Acesta a încercat să se ferească, dar s-a pomenit doborât la pământ. În aceeaşi

clipă cei doi oameni au năvălit peste el şi l-au legat într-o clipă, zoriţi de spaima ce le stătea în ceafă. În timp ce-l imobilizau, tânărul s-a încordat îndepărtându-şi puţin membrele, însă din fericire bandiţii n-au băgat de seamă. Se grăbeau să-şi termine treaba ca să părăsească repede bordul. Ei ar fi fugit cu siguranţă de mult, dacă Sadler nu i-ar fi reţinut laolaltă cu o mână de fier.

Întins pe jos, George nu s-a agitat cu toate că ştia ce avea să urmeze. Liniştea i-o dădea siguranţa că va putea scăpa repede de legături. Flăcările se întindeau, cu un vuiet înfundat şi pârâituri, dinspre duneta cuterului către magazia de armament. Sadler s-a întors încordat spre el.

— Petrecere plăcută, băiete! i-a strigat acesta batjocoritor. Aş putea totuşi să te împuşcă, dar ai sfârşi-o mult prea repede. Va trebui să mai înduri încă oleacă de frică înainte ca explozia să te sufle în cer. *Cheerio, my boy*!

S-a îndepărtat de el râzând, s-a urcat în barcă şi a dat ordin de plecare. Piraţii au apucat grăbiţi vâslele şi au început să vâslească cu disperare.

George şi-a dat jos vijelios frânghiile şi s-a târât la adăpostul timonei. De aici el s-a apucat să urmărească ambarcaţia piraţilor. Aceasta era supraîncărcată şi se lăsase în apă până la marginea de sus a bordajului. Apoi a văzut aripile dorsale ale câtorva rechini trecând fulgerător prin apropierea bărcii.

Piraţii erau tot mai neliniştiţi. Sadler înjura răsunător, dar îşi pierduse dominaţia asupra oamenilor săi. Pe ei îi stăpânea doar un singur gând: uscatul. Înaintea lor se întindea ţărmul, aflat la o depărtare de doar treizeci de metri. Dar şi între barcă şi uscat mişunau rechinii. Unul dintre ei tocmai se apropiase aşa de mult de barcă, încât valurile erau cât pe ce să-l arunce în ea peste bord.

Sadler şi-a dat seama de primejdie. Dacă bestiile se loveau de barcă şi pe oamenii lui îi lăsau nervii, era deajuns ca la cel mai neînsemnat incident de acest fel barca să se răstoarne. Era suficientă doar o mişcare nechibzuită. Fără să şovăie el a scos pistolul şi a tras asupra unui rechin ce înota prin faţă, în imediata apropiere.

Lighioana s-a învârtit în jur şi a biciuit cu coada suprafaţa apei, colorând în roşu creasta valurilor. Atunci au dat năvală din toate părţile alte hiene de mare şi s-au repezit la ruda lor rănită. Piraţii priveau cu ochii holbaţi la

drama ce se juca atât de periculos de aproape de ambarcaţia lor. Se întâmplase tocmai ceea ce Sadler voise să îndepărteze.

Deodată… George şi-a tras capul între umeri… corpul unui rechin s-a izbit de barcă şi a răsturnat-o în apă. În văzduh s-au înălţat brusc mai multe răcnete, întrunite într-unul singur, asurzitor. Piraţii s-au prăbuşit peste bord într-o grămadă zgomotoasă. Deasupra, marea clocotea. George şi-a închis îngrozit ochii.

Când şi i-a deschis din nou, înaintea lui marea era iarăşi liniştită, doar aripi înotătoare se mai agitau pe mare. La o oarecare distanţă barca de salvare se balansa cu chila în sus. Spre epavă erau mânate de talazuri câteva catrafuse ale piraţilor. Nici unul dintre piraţi nu scăpase cu viaţa. „Rechinul Mării Sudului" fusese devorat de rechini!

Totuşi George s-a întors cu gândul la curioasa şi periculoasa lui situaţie. S-a uitat pripit în jurul său. Focul se apropiase deja periculos de mult de jumătatea navei, unde se afla depozitul de muniţii. Cuterul îşi aplecase prova tot mai mult în adânc.

George a privit din nou pe mare. Curentul mâna vasul rănit tot mai aproape de coastă. George aprecia că se găsea la o depărtare de numai cincizeci de metri. Cu toate acestea nu se gândea să treacă dincolo înotând. Se gândea cu groază la cele pe care tocmai le trăise.

Deşi avea nenoroc, îi surâdea şi norocul! La vreo treizeci de metri mai încolo se înălţa un banc de corali, unul îngust, lung de câţiva metri, unde putea avea şansa de scăpare. Vasul se mişca într-una în direcţia aceea.

George a trecut peste balustradă şi s-a apucat de marginea acesteia. Încă douăzeci de metri. Încă zece… se ţinea strâns cu o mână de balustrade şi se sprijinea cu picioarele de marginea bordurii, fiind gata în fiece clipă să se avânte.

Acum bancul de corali se găsea doar la o depărtare de şase metri. În momentul acela a izbucnit o explozie uriaşă, care a rupt vasul în două.

George şi-a aplecat involuntar capul după balustradă, unde de şoc a aerului trecând dincolo de el. Prova s-a lăsat încet într-o parte. Atunci George şi-a dat drumul în apă. Printr-un salt lung s-a aruncat în apă, scufundându-se îndată.

Când tânărul a ajuns din nou la suprafaţă, se găsea doar la doi metri de bancul de corali. Prin dreapta sa tăia apa

aripa dorsală a unui rechin. George s-a azvârlit înainte printr-un efort supraomenesc, a reuşit să se apuce de bancul de corali şi s-a ridicat pe el în sus. Foarte aproape în urma sa a dat buzna în ultima clipă rechinul.

George s-a întors răsuflând uşurat. Cuterul tocmai se scufunda în valuri, urmându-l pe criminalul său căpitan. În depărtare plutea submarinul. George a început să facă semen cu mâinile. El nu putea să-şi dea seama dacă l-au văzut camarazii săi, totuşi, cu puternicele lor binocluri trebuia precis să-l descopere.

Cu toate acestea, situaţia lui George era extrem de primejdioasă. Bancul de corali se ridica doar cu vreo câţiva centimetri deasupra apei. Până la ţărm mai erau încă vreo douăzeci şi cinci de metri! În jurul lui se foiau siniştrii răpitori, care frecau tot mai des refugiul tânărului. Cu siguranţă că adulmecaseră noua victimă. Pe stânca lui îngustă, George era neputincios în faţa unui atac.

Fiul căpitanului a descoperit cu spaimă că începea fluxul. Apa se înălţa şi în scurt timp avea să scalde reciful de corali şi atunci era pierdut. Submarinul se afla încă la mare depărtare. George a înţeles că ai săi se apropiau de el cu toată viteza, dar nu mai puteau ajunge prea curând.

Minutele se scurgeau, apa creştea tot mai mult, gleznele lui George erau deja scăldate de valuri şi aripile de pe spinarea rechinilor treceau tot mai aproape de bancul de corali.

Atunci şi-a adus aminte de grenadele de mână pe care se mai purta încă în buzunare. A scos una fără a întârzia nici o clipă măcar.

A tras siguranţa focosului şi a zvârlit grenada înainte, după care s-a ghemuit jos. A izbucnit în sus o imensă coloană de apă. Puhoiul spumegând era cât pe ce să-l ia cu el. Totuşi a văzut cu bucurie că rechinii au luat-o la goană cuprinşi de o spaimă năprasnică.

Până la ţărm sunt douăzeci şi cinci de metri, a reflectat George şi dacă aş arunca o grenadă de mână în apă, aş putea să ajung la insulă mai înainte de-a reveni rechinii.

Tocmai voia să-şi pună intenţia în aplicare, când primele dihănii se şi întoarseră. Nu, n-avea timp deajuns la dispoziţie.

De el s-a apropiat un exemplar nemaivăzut de mare şi s-a oprit înaintea tânărului, pândindu-l. Din fericire, n-a putut să mai înainteze, deoarece reciful se întindea oleacă sub apă. Însă George îşi dădea seama că această

sălbăticiune s-ar arunca asupra lui chiar şi pe uscat ca să-şi înşface prada.

Rechinul îl urmărea pe tânăr cu o privire vicleană. Era un animal foarte mare, având o lungime de peste patru metri. Spinarea sa înaltă şi neagra lui aripă dorsală se ridicau mult deasupra apei. Rechinul albastru vede foarte bine, are un auz ascuţit şi simţul mirosului este mai puternic decât al altor peşti. El vânează în largul mării cu o dibăcie neliniştitoare şi numai voracitatea lui nemărginită face cu putinţă să fie capturat.

George şi-a pipăit toate buzunarele. El a căutat vreun obiect pe care să-l arunce asupra rechinului. Acesta se uita tot mai insistent. Rechinul nu se mişca din loc, dar îşi agita nervos coada. Din când în când îşi deschidea botul tivit cu dinţi ascuţiţi ca briciul.

George a găsit încărcătorul pistolului său, care fusese aruncat de pe cuter în adâncuri, l-a azvârlit cu putere asupra lighioanei. Acesta s-a dat puţin îndărăt, dar nu şi-a părăsit locul.

Deodată George a auzit îndărătul său un plescăit şi s-a sucit rapid. De el se apropiaseră trei rechini care au început să se învârtească în jurul recifului, biciuind cu cozile apa învolburată.

Acum situaţia devenise şi mai ameninţătoare, rechinii încercând toate manevrele ca să-l dea jos de pe micul banc de corali şi era doar o chestiune de timp până când îl vor arunca în apă ca să-l înşface. Acesta se ţinea dârz în faţa monştrilor ce-l pândeau.

George a scos cu hotărâre din buzunar ultima grenadă de mână, a dezamorsat-o şi a aruncat-o în mijlocul haitei dinaintea sa. Apoi s-a făcut una cu pământul.

Explozia a provocat o uriaşă fântână arteziană, ce s-a ridicat spumegând spre înălţimi. Prin aer se învârteau corpuri de rechin. Reciful a fost izbit de un şuvoi însângerat de apă şi George a putut doar în ultima clipă să se ţină pe loc. S-a ridicat repede din nou pe bancul de corali. În oase îi intrase spaima.

Explozia a vrut un efect înspăimântător printre rechini, apa fiind presărată cu o mulţime de cadavre, lighioanele rămase în viaţă se străduiau să fugă în larg.

Submarinul se afla la mai multe sute de metri şi puntea îi era plină de marinari înarmaţi. Dar distanţa era încă destul de mare ca George să fie scăpat de primejdie prin împuşcături bine ţintite. Tânărul a făcut semne energice cu

braţele şi a arătat într-o parte unde răsăriseră noi aripi dorsale ale bestiilor lacome de pradă.

Acestea nu s-au lăsat mult aşteptate. Lăcomia le era mai mare decât teama de moarte. George vedea cum îşi scoteau capetele din apă şi-şi desfăceau înspăimântătoarele lor boturi. Submarinul se apropiase la vreo două sute de metri şi au început să trosnească focuri de armă. Împrejurul lui George ţâşneau în sus mici fântâni arteziene şi apa începea să clocotească furios. Rechinii se luptau fiecare unul împotriva altuia. Mirosul de sânge îi întărâtase cu totul şi George urmărea cu cea mai mare oroare această bătălie bestială, care se apropia periculos de mult de el.

Submarinul era aproape. La o depărtare de câţiva metri căpitanul Farrow a ordonat ca motoarele să frâneze vasul. Deja se şi aruncase spre George un colac de salvare legat de o parâmă. Înainte de a-şi da bine seama, mâinile zdravene ale mateloţilor l-au tras pe bord. L-au întâmpinat o mulţime de mâini întinse, gata să-l ajute ca să iasă din apă.

George s-a oprit o clipă pe punte şi şi-a şters faţa udă de stropi.

— Eh, e bine chiar şi în ultima clipă! a spus el, apoi după ce şi-a revenit, a pornit spre turn.

Primul care l-a întâmpinat aici a fost tatăl său:

— Trebuie să recunoşti că, spre norocul tău, am ajuns totuşi la timp. De altfel asta se poate observa şi în privirea ta.

— Dacă eu nu m-aş fi furişat pe cuterul lui Sadler, voi l-aţi fi scăpat, a replicat el cam îmbufnat.

— Tu ştii foarte bine că nu-mi plac asemenea escapade, care-ţi pun viaţa în joc. Cândva noi l-am fi înhăţat pe Sadler într-un mod mai puţin primejdios! Apropo unde sunt piraţii?

George a arătat spre apă:

— I-au înşfăcat rechinii. După ce am incendiat cuterul lui Sadler, acesta a plecat şi m-au lăsat pe epavă ca să mă duc cu ea la fund. Dar oamenii săi au încărcat peste măsură barca de salvare. Un rechin a lovit ambarcaţia şi aceasta s-a răsturnat.

Căpitanul a ascultat prezentarea lui George şi apoi l-a întrebat:

— Totuşi, pentru ce ai mers la cuter? Când ne-am adunat, noi ţi-am descoperit lipsa şi doar lui Petre i-a venit

în gând că s-ar putea să te fi dus la cuter. El te cunoaşte foarte bine pe tine.

George a râs:

— M-am gândit că-i puteaţi face inofensivi pe piraţi cu ajutorul grenadelor cu gaz.

— Totuşi, nu puteam face asta pentru că după toate aparenţele te găseai pe bord!

— Ei, atunci ar fi avut şi el cel puţin o dată douăzeci şi patru de ore de odihnă, a spus cu înţeles doctorul Bertram.

Au râs cu toţii şi s-au destins ca prin farmec.

— Băiete, te vei duce frumuşel şi vei sta sub punte, l-a ameninţat căpitanul Farrow, râzând la fiul său. Totuşi te-aş invita ca pe viitor să fii ceva mai puţin nechibzuit. Dar ce ai acolo la cap?

Căpitanul şi cu doctorul s-au apropiat de el.

— Vai, nu-i nimic prea grav, doar o rană superficială de glonţ, a răspuns George făcând un gest cu mâna.

— Ei, dar e o zgârietură în toată regula. Vino cu mine imediat în cabina infirmeriei. Hubner şi cu Lange vor fi încântaţi de compania ta. Ei merg din ce în ce mai bine.

Cu aceste cuvinte doctorul Bertram a coborât din turn, George a mai rămas un pic şi adresându-se tatălui său a arătat spre insulă:

— Tată, nu crezi că această aventură ar fi dusă la bun sfârşit dacă am da o raită pe la movila aceea?

— Să-ţi iasă din cap, altfel îmi vine să-mi smulg părul din cap de disperare!

George a dispărut râzând din turn. Căpitanul Farrow la urmărit gânditor cu privirea…

Sfârşitul volumului: **RECHINUL MĂRII SUDULUI.**

În numărul următor:

TAM-TAM MORTAL ÎN CONGO.

Pirateria este o acţiune pe mare întreprinsă de echipajul unei nave în scopul jefuirii altei nave. Ea a apărut din cele mai vechi timpuri, odată cu primele călătorii pe apă şi cu negoţul. Istoria a consemnat înflorirea tâlhăriei maritime, îndeosebi în Mediterana, pe ţărmurile estice ale Africii, în Marea Caraibelor, Oceanul Indian, în mările Chinei, Japoniei şi Indoneziei.

De la jumătatea veacului al nouăsprezecelea şi până în zilele noastre, activitatea piraterească a devenit sporadică, mai ales datorită eficacităţii mijloacelor de combatere a acesteia.

Ultima fortăreaţă a pirateriei clasice a fost arhipelagul malaiez, dar după anihilarea ei, aceasta şi-a continuat existenţa printre insulele şi atolii îndepărtaţi ai Oceanului pacific. În fruntea pirateriei din Mările Sudului s-au situat indivizi albi, degeneraţi. Ale căror victime au fost în primul rând băştinaşii simpli şi încrezători.

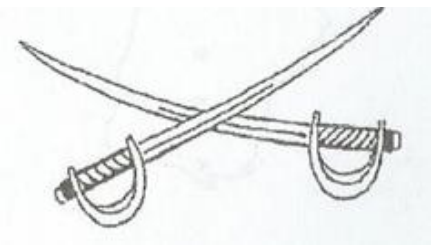

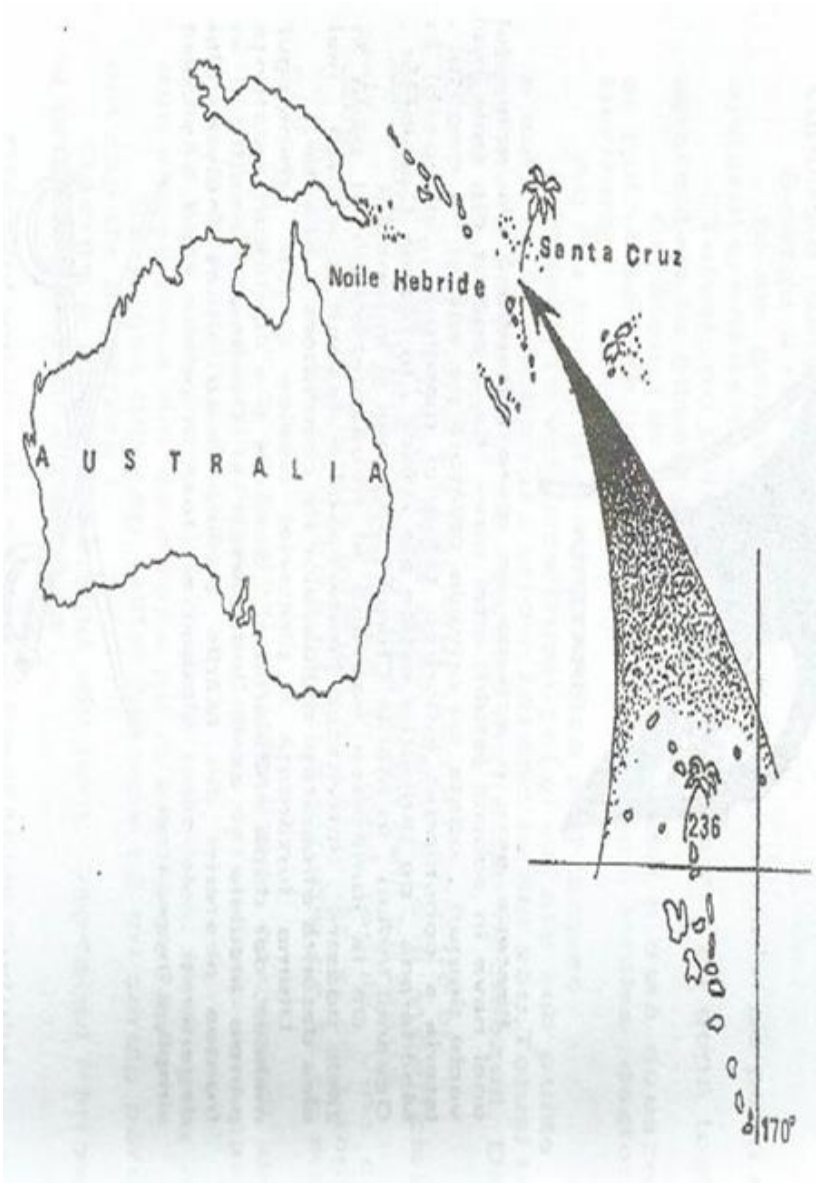
Santa Cruz
Noile Hebride
AUSTRALIA
236
170°

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro